

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE INITIALEN J. R.

15 cent.

De man had een revolver getrokken.

No. 1276.

NIEUWE SERIE

DE INITIALEN J. R.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE MOORD BIJ BANKIER LÖWENSTEIN.

De inspecteur van de Londensche politie, Baxter, zat welbehagelijk in zijn gemakkelijke leunstoel voor de schrijftafel in zijn particulier kantoor in het gebouw van Scotland Yard, en kauwde met evenveel ijver als smaak op het uiteinde van een rammenas, een knolvrucht, waarvan de befaamde inspecteur een bijzonder liefhebber was, en die hij steeds in eenige dozijnen exemplaren op zijn kantoor had, nu juist niet tot onvermengd genoeg van zijn ondergeschikten, die al ziek werden als zij de lucht dezer voorwerpen maar ruikten.

Het was omstreeks negen uur in den ochtend en dus voor den inspecteur, die niet bepaald matineus was uitgevallen, vrij vroeg.

Zoo kwam het dan ook, dat zijn secretaris Marholm op dat oogenblik nog niet aanwezig was.

Daaraan scheen de inspecteur tot dusverre nog niet gedacht te hebben, zoo was hij verdiept in het genot van zijn sneetje brood, dicht belegd met plakken rammenas.

Hij keek nu op zijn horloge en belde vervolgens.

Een agent van politie trad binnen en vroeg wat zijn superieur wenschte.

— Is mijn secretaris nog niet aanwezig?

— Neen, mijnheer, antwoordde de man, ik heb meneer nog niet gezien.

— Hoe komt dat?

— Dat weet ik niet, meneer!

— Jullie weet nooit iets. Het is en blijft hier een bende! Als ik er niet ben, loopt alles

in het honderd en doet iedereen wat hij verkiest! Het is nu toch kwart over negenen en de dienst van meneer Marholm begint om half negen. Als het nog eens voorkomt, dan zal ik met het jonge mensch ernstig moeten spreken!

— Dat kunt u dan op het oogenblik doen, meneer! klonk een stem achter hem, want het jonge mensch staat voor u!

De inspecteur keerde zich verschrikt om en keek vlak in het gelaat van zijn secretaris, die onhoorbaar was binnengekomen en nu op zijn doode gemak zich van zijn overjas en hoed ontdeed, die hij aan den haak naast de deur hing.

De politieagent vertrok maar weer, zonder op eenig bevel te wachten.

— Is u daar eindelijk, meneer? vroeg Baxter woedend. Weet je wel, dat je veel te laat bent?

— Het is maar de kwestie, hoe men de zaak beziet, meneer, merkte Marholm droog op, terwijl hij voor zijn schrijftafel ging zitten.

— En hoe bezie jij het dan wel? vroeg Baxter.

— Wel, meneer, ik geloof niet dat ik te laat ben, maar dat u hier te vroeg is gekomen!

— Ben je soms van plan, je dag met komiekigheden te beginnen? vroeg Baxter dreigend. Ik zou je raden om het niet te doen, want ik ben niet in een stemming om ze te verdragen!

— Dat verwondert me niemendal, meneer! U is veel te vroeg opgestaan, dat is de heele kwestie. Het is slecht voor u om zoo vroeg op te staan! Ik heb een tante, die honderd jaar

had kunnen worden, als ze niet aan die verkeerde gewoonte had toegegeven.

— Zoo! bromde Baxter, wat was er dan met dat mensch?

— Dat zal ik u zeggen, meneer! Ze was in eer en deugd zestig jaar geworden, was viermaal getrouwd en had negen-en-twintig kinderen. Ze was gewoon, al jaren lang, om precies om acht uur op te staan. Zij nam dan een bad, kleepte zich aan en ontbeet. Nu, op een goeden dag kreeg het malle mensch het in het hoofd om een paar uur vroeger op te staan. Het was nog heelemaal donker. Nog suf van den slaap wilde ze over den rand van de badkuip stappen, maar stapte over den rand van het kozijn, viel van de zevende verdieping en brak haar nek! Ik vertel u dat nu maar, om u te wijzen op de groote gevaren, die verbonden zijn aan het vroege opstaan.

Marholm had dit verhaal met een onbewegelijk gezicht verteld.

Baxter had er naar geluisterd met de handen over de borst gekruist en met een wantrouwend blik op zijn gelaat.

— Een mensch weet nooit, wat hij aan jou heeft! bromde hij. Is dat nu allemaal waar, wat je me daar verteld hebt?

— Meneer, het is zoo waar, als ik hoop, dat u nog vijftig jaren mijn chef zult blijven!

— Ha! riep Baxter triomfantelijk uit, ik wist wel, dat het van a tot z gelogen was! En nu zou ik je raden maar aan je werk te gaan en me niet meer lastig te vallen met je praatjes, want ik heb zelf niet veel lust om me het erg moeilijk te maken, omdat ik een zwaren nacht werk achter den rug heb!

Marholm keek zijn patroon aan, alsof hij het in Keulen hoorde donderen. Baxter, die des nachts zelf werkte en den zwaarsten arbeid niet aan zijn ondergeschikten overliet, dat was wel iets nieuws!

— Nu ik u wat scherper aankijk, moet ik zeggen, dat u er wat betrokken uitziet, merkte hij op, een beetje — hoe zal ik het zeggen, een beetje als een oude theedoek, met uw permissie. Ik zou natuurlijk wel een andere vergelijking hebben gekozen, maar deze geeft het best mijn indruk weer! Heeft u achter de dieven heen-gezeten?

— Neen, veel mooier nog! Ik ben een paar valsche munters op het spoor gekomen!

— Wat u zegt! riep Marholm uit. Heelemaal alleen?

— Neen, ik had een paar assistenten bij me, maar zonder hen had ik de zaak ook wel opgeknappt.

— En heeft u de daders op heeterdaad kunnen betrappen?

— Ten minste zoo goed als! Ik had geen kwartier eerder moeten binnenkomen, of ik had ze gesnapt!

— Ja, dan scheelde het werkelijk maar een haar! merkte Marholm spottend op. En hadden ze geen briefje achtergelaten, waar ze heengingen?

— Neen, maar in de haast hadden ze verschillende toestellen achtergelaten, die meestal gebruikt worden om valsche bankbiljetten te maken.

— Enfin, u vertelt me dat later wel eens! zei Marholm onverschillig, die wel begreep, dat het heele nachtelijke avontuur weer op niets was uitgedraaid. Het is alleen maar jammer, dat het nog niet mooier was!

— Wou je nog iets mooiers hebben dan een valsche munterszaak?

— Wel natuurlijk meneer! Een mooi moordje is toch altijd maar je ware!

— Dat geef ik je toe, maar och, die gebeuren er tegenwoordig niet meer!

Hij had het woord nog niet uit zijn mond, of de politieagent, die zooeven in de kamer was geweest, trad weder binnen, blijkbaar ten prooi aan de hevigste opwindung.

De man zag zoo bleek, dat Baxter er zelf van schrok.

— Wat heb je man! riep de inspecteur. Heb je een geest gezien?

— Het scheelt niet veel, meneer! hakkelde de agent van politie, terwijl hij den inspecteur met bevende handen een visitekaartje overreikte. Er is een moord gepleegd bij bankier Löwenstein in Oxford Street. De bankier is daar zelf en wil u spreken!

— Een moord, zeg je? schreeuwde Baxter, terwijl hij het kaartje aannam.

Daarop wierp hij er een blik op en las op het fijn geglaceerde kaartje: *Salomon Löwenstein, Bankier en Makelaar in Effecten.*

De inspecteur van politie draaide het kaartje in alle richtingen om met een radeloos gezicht, tot Marholm eindelijk ongeduldig opmerkte:

— Ik geloof niet, dat we veel verder komen, door dat kaartje om en om te draaien, meneer! Wat zegt u er van als u den bankier eens binnen liet komen en de zaak uiteen zetten?

— Ja, je hebt gelijk, Marholm, zei de inspecteur. Daarop wendde hij zich tot den agent en beval:

— Vraag of de bankier binnenkomt!

De agent vertrok en een oogenblik later trad er een man binnen, die zelf, zonder op de uitnoodiging te wachten, op den eersten den besten stoel neerzank.

Zijn gelaat was krijtwit en in zijn onrustig dwalende oogen stond de grootste angst te lezen.

Deze man was Salomon Löwenstein, een der meest bekende effectenmakelaars der Londensche Beurs.

Hij was gekleed in een kostbaren pels en zijn vingers schitterden van juweelen.

Hij had een zwaren bamboestok met gouden

knop in de hand, dien hij gedurende zijn aanwezigheid tot driemaal toe op den grond liet vallen, zoo groot was zijn zenuwachtigheid.

— Kom tot bedaren, meneer, zei Baxter tot den bankier. Vertel mij eens kalm wat er is voorgevallen, dat u zoo in angst heeft gebracht.

De bankier haalde diep adem, trok een zijden zakdoekje uit zijn borstzak en wischte zich het doodsbleeke gelaat af.

Daarop begon hij met een schorre stem:

— Zooals gij op mijn kaartje gezien hebt, is mijn naam Salomon Löwenstein. Ik behoor tot een der best bekende bankiers van Londen, mag ik wel zeggen, of liever, dat behoorde ik, want na wat er gebeurd is....

— Verhaal mij de bijzonderheden in volgorde, wat ik u verzoeken mag en sla zoo weinig mogelijk over, zeide Baxter gewichtig, terwijl hij achterover in zijn stoel ging liggen en Marholm zich gereed maakte de mededeelingen van den bankier op te teekenen.

De bankier vervolgde:

— Ik heb mijn zaak gevestigd in mijn eigen huis, in Oxford Street, dicht bij Piccadilly Circus. Het is een zeer oud huis en eenigszins zonderling gebouwd. Ge kunt u daarvan overtuigen, zoodra ge een onderzoek in loco instelt. Thans vertel ik u slechts, dat de kantoren gelegen zijn ongeveer gelijkvloers, dat wil zeggen dat men ze, als men eenmaal de voordeur is binnengetreten, kan bereiken langs een trap van ongeveer zes treden. Mijn kassier — hier daalde de stem van den bankier tot een heesch gefluister — is gewend reeds om acht uur op het kantoor te komen, ten einde de post aan een voorloopige schifting te onderwerpen en alles gereed te maken, tegen dat de jongelui, mijn klerken, verschijnen.

— Hoe is de naam van uw kassier?

— Henry Claypool.

— Hoe oud was hij?

— Ongeveer vijfenveertig jaar.

— Gehuwd?

— Neen!

— Ga door, als ik u verzoeken mag.

— In de tweede zaal, van de straat af gerekend, staat de brandkast. Hedenochtend, omstreeks half negen, verliet ik mijn vertrekken, die boven de kantoorlokalen zijn gelegen, en begaf mij naar beneden. Het verwonderde mij eenigszins, dat ik de jas en den hoed van Henry Claypool niet in de gang zag, waar hij ze steeds placht op te hangen, maar ik sloeg daar verder geen acht op. Ik ging de trap naar de kantoren op, en trad de eerste zaal binnen. Deze zaal is voorzien van een zestal loketten, een voor wissels, een voor prolongaties, een andere voor kassa, enz., en voor het laatste loket placht Henry Claypool steeds te zitten. Nu ik hem ook hier niet zag, begon ik mij wel wat over zijn afwezigheid te verbazen, want mijn kassier

was zeer nauwkeurig en bij geval van ziekte liet hij nooit na mij onmiddellijk te waarschuwen. Ik weet niet waardoor, maar een beklemmend gevoel maakte zich van mij meester. Ik trad op de schuifdeuren toe, die de eerste van de tweede zaal scheiden en opende die. Een ontzettend schouwspel trof mijn oogen! De brandkast was geopend en daarvoor lag, op den rug uitgestrekt, het lijk van mijn kassier in een vreeselijken bloedplas.

— Neen me niet kwalijk, dat ik u in de rede val, zeide Baxter. Waar staat die brandkast?

— Rechts aan den wand, wanneer men de tusschendeuren is binnen getreden en naast een tweede deur, die op een gang uitkomt, maar die weinig gebruikt wordt, omdat de klerken, die hier zitten en de chef de bureau steeds de eerste zaal doorgaan, wanneer zij van of naar hun werk gaan.

— Hebt gij u overtuigd, dat uw kassier werkelijk dood was?

De bankier keek Baxter met verwilderden blik aan.

— Dat durf ik niet, meneer, zoo vreeselijk was de aanblik! Maar het zal geen twijfel lijden, of hij moest reeds eenige uren geleden den laatsten adem hebben uitgeblazen. Ik zeg u immers, dat hij in een bloedplas lag, die zelfs tot aan de zijdeur reikte, dat wil zeggen, ongeveer een meter van de brandkast.

— Hebt gij niet kunnen nagaan, op welke wijze of met welk wapen de moord gepleegd is?

— Ja, met een dolk. Het wapen stak nog in de borst van den doode!

— Kan men in uw vertrekken hooren, wat er beneden voorvalt?

— Een zeer luid gesproken woord kan men er hooren, antwoordde de bankier, zich opnieuw het gelaat met den zakdoek afwischend.

— Hebt ge eenig vermoeden van het tijdstip, waarop de misdaad gepleegd kan zijn?

— Slechts zeer vaag! Het moet geweest zijn tusschen gisteravond acht uur en hedenochtend half negen, maar ik kan mij er niet de minste voorstelling van maken, hoe de dader in en weer uit mijn huis is gekomen, zonder eenig spoor na te laten!

— O, de valsche sleutels zijn niet voor de musschen uitgevonden! merkte Baxter op, op zijn gewone ruwe manier.

Daarop vervolgde hij:

— Hebt gij alles in denzelfden toestand gelaten, waarin gij het gevonden hebt?

— Ik heb niets aangeraakt.

— De brandkast was geopend, zegt gij?

— Ja.

— Hebt gij u overtuigd van den inhoud en iets vermist?

De bankier keek den inspecteur van politie verbaasd aan.

Marholm keek nauwelijks van zijn papieren op. Die was al te zeer gewoon aan de ontstellende vragen van zijn meester, en bromde slechts tusschen de tanden:

— Neen, de moordenaar brak de kast alleen open om de deugdelijkheid van het slot te onderzoeken, oude ezel!

Löwenstein zeide nu:

— Natuurlijk heb ik mij vergewist van den inhoud!

— En?

— De kast was geheel ledig!

— Bewaarde u er veel in?

— Dat is juist het verschrikkelijke! Bijna al mijn geldswaardige papieren en bovendien het vermogen van mijn pupil, Alice Gray, dat ik als haar voogd beheerde!

— Duivels! riep Baxter uit. En hoeveel bedroeg dat vermogen?

— Rond vijftigduizend pond sterling!

— In contanten?

— Voor slechts duizend pond, voor de rest in spoorweg- en mijnaandeelen, en andere geldswaardige papieren.

Baxter verviel in diepzinnig gepeins en beet op zijn nagels, toen Marholm opkeek en zeide:

— Mag ik mijnheer Löwenstein een vraag doen?

Baxter zag hem grimmig aan en zeide:

— Denk jij dat ik het alleen niet af kan?

— Daaraan twijfel ik geen enkel oogenblik, antwoordde „de vloer” op sarcastischen toon, maar twee willen wel eens meer weten dan één.

— Vraag op dan! beval Baxter ruw.

Marholm wendde zich nu tot den bankier met de vraag:

— Ik zou willen vragen of u er dadelijk werk van heeft gemaakt alle banken te waarschuwen dat zij in geen geval de gestolen effecten mogen verzilveren, indien zij worden aangeboden, en den aanbieder met een praatje moeten vasthouden tot de politie gewaarschuwd is, en hem kan komen arresteerden?

De bankier keek den secretaris met open mond aan en zeide toen, blijkbaar verlegen over zijn nalatigheid:

— Mijnheer, ik moet u bekennen, dat mij dit geheel en al door het hoofd is gegaan. De schrik had mij zoodanig aangegrepen, dat ik mij, zonder mij om iets anders te bekommeren, dadelijk tot de politie wendde!

— Ik begrijp ook niet, wat die nonsensvraag beteekent! merkte Baxter uit de hoogte op, ofschoon hij woedend was dat hij haar zelf niet gesteld had. Mijnheer Löwenstein had natuurlijk wel wat anders aan het hoofd!

Marholm vergenoegde er zich mede de schouders op te halen, en maakte zijn rapport verder af.

Baxter stond op.

— Ik geloof er het beste aan te doen, u

nu dadelijk naar uw huis te vergezellen, om daar persoonlijk den staat van zaken op te nemen.

— Het oog van den meester maakt het paard vet! bromde Marholm binnensmonds.

— Zei je wat, Marholm? vroeg Baxter wantrouwend.

— Ik zei niets, mijnheer.

— Trek je jas aan, roep twee rechercheurs en den dokter, en ga mee.

— Zooals u beveelt.

— Is uw pupil nu thuis, mijnheer Löwenstein? zoo wendde de inspecteur van politie zich tot den bankier, die, met zijn gedachten blijkbaar geheel ergens anders, zijn hoogen hoed met een machinaal gebaar opstreek.

Löwenstein ontwaakte als uit een diepen slaap en sprong verschrikt op.

— Alice is tegelijk met mij de deur uitgegaan. Zij durfde niet alleen in het zelfde huis blijven met — met den vermoorde. Zij wacht beneden in onze auto.

— Woonde uwe pupil bij u in?

— Ja, sedert den dood van mijn vrouw neemt zij mijn huishouden waar.

— Is zij verloofd?

Weer keek de bankier den inspecteur verbaasd aan. Hij begreep in het minst niet, waarop deze vraag betrekking kon hebben. Toch antwoordde hij:

— Niet verloofd in de eigenlijke beteekenis, maar ik geloof wel, dat haar hart niet meer vrij is.

— Wie is degene, die het haar ontstolen heeft, als ik vragen mag?

— Een mijner klerken, Dick Cunningham.

— Sedert lang in uw dienst?

— Drie jaren.

— Arm of rijk?

— Hij bezit, geloof ik, een zeer klein kapitaal, dat hem door een tante is nagelaten, hoogstens een paar duizend pond.

— Hm — zoo — hm. Wanneer hebt gij dien jongen man het laatst gezien?

— Gisteravond, toen het kantoor gesloten werd.

— Hebt gij toen niets bijzonders aan hem gemerkt?

— Neen — ik geloof tenminste niet — Maar hij leek mij wel eenigszins opgewonden, tegen zijn gewoonte.

— Opgewonden? Zoo, zoo! En niet rijk! En heeft een goed oogje op uw pupil!

De bankier keek Baxter eenige oogenblikken strak aan met zijn stekende, zwarte oogen. Toen zei hij kortaf:

— Mijnheer Baxter, ik weet niet welke richting uwe gedachten nu uitgaan, maar als zij soms wijzen in die van Richard Cunningham, dan kan ik u verzekeren, dat gij op een dwaalspoor zijt! Hij is de eerlijkheid en de braafheid zelf, en zelfs het denkbeeld

van een — een moord zou hem doen huiveren!

— We zullen zien, we zullen zien, mijnheer Löwenstein. Iedere dief en moordenaar is braaf en eerlijk voor hij steelt of een moord pleegt. Dat is een van mijn grondbeginselen! En nu eerst naar uw woning, als ik u verzoeken mag!

Marholm had in dien tusschentijd twee rechercheurs en den gerechtsarts gewaarschuwd en hen met eenige woorden op de hoogte gebracht, en de zes mannen gingen nu het politiebureau uit en namen plaats in de prachtige auto die buiten stond te wachten.

HOOFDSTUK II.

HET ONDERZOEK.

Er zat reeds een zeer mooi, maar doodelijk bleek meisje in, dat de bankier met enkele woorden als zijn pupil voorstelde. Onderweg sprak zij geen woord.

Een kwartier later hield de wagen voor het bankiershuis in Oxfordstreet stil. Het was een der oudste gedeelten aan dezen hoofdverkeersweg gelegen, en vertoonde de karakteristiek van de meeste middeleeuwsche patriciërshuizen. Het had oorspronkelijk, daar het op den straathoek stond, twee ingangen gehad, waarbij nog een derde gevoegd was, toen de bankier eenige jaren geleden een smal, eveneens oud huis bij het zijne getrokken had.

De vijf mannen stapten uit, en moesten zich een weg banen door een menigte nieuwsgierigen, die met moeite door de politie op een afstand werden gehouden. De mare van de misdaad was dus blijkbaar reeds door Londen gegaan.

Alice Grey ging hen voor, steeds even bleek en even stil, naar een kleine zijkamer aan den rechterkant van de vestibule, die als wachtkamertje werd gebruikt, en waar slechts een tafel, bedekt met een aantal tijdschriften, en een half dozijn stoelen stonden.

— Misschien willen de heeren wel een glas port, voor zij — voor zij hun onderzoek beginnen? vroeg het jonge meisje met toonlooze stem, terwijl haar oogen als doelloos door het vertrek dwaalden, als of het haar volmaakt onverschillig was, wat de politiemannen zouden antwoorden.

— Ik dank u, miss! antwoordde Baxter, mijn mannen en ik gebruiken nooit iets als wij moeten arbeiden. Wees dus zoo goed, ons naar het lijk te brengen.

— Moet ik dat doen? riep Alice Gray met afschuw uit, terwijl zij zoo mogelijk nog bleeker werd en tot aan den muur achteruit deinsde.

— O, als gij bevreesd zijt den aanblik niet te kunnen verdragen, dan zal uw voogd ons den weg wel wijzen.

De bankier keek Baxter met een schichtigen blik aan. Zijn gelaat vertrok zenuwachtig, maar hij vermande zich en zeide, nauwelijks hoorbaar:

— Ik ben tot uw dienst. Wees zoo goed mij te volgen.

Baxter, de beide rechercheurs en de gerechtsarts traden nu weder in de vestibule.

Alice Grey bleef achter, zakte op een stoel neder en verborg het bleeke gelaat in de handen. Het vreeselijke voorval had haar blijkbaar diep geschokt.

Löwenstein ging de politiemannen voor en steeg de trap op, die, zooals hij reeds op het hoofdbureau van politie had verteld, slechts zes treden telde. Deze trap bevond zich ter linkerzijde van de straatdeur en leidde naar een smal en kort portaal, dat drie deuren had: twee bevonden zich links van het portaal en de derde een paar meter verder aan de rechterzijde.

Marholm bekeek in het langs loopende deze derde deur aandachtig, en zeide tot den bankier:

— Ik kan mij niet herinneren, dat gij ons iets van de aanwezigheid van deze deur gezegd hebt, mijnheer Löwenstein.

De bankier keek den secretaris van den inspecteur strak aan, terwijl zijn oogen zenuwachtig knipperden.

— Dat zal waarschijnlijk hierdoor komen, dat ik zeer ongaarne van deze deur spreek, mijnheer! Toen mijn vrouw nog leefde, was zij gewoon door deze deur, die met onze particuliere woning in verband staat, op mijn kantoor te komen, als zij mij het een of ander te vragen had. Sindsdien heb ik haar slechts zelden gebruikt, en de deur is nu zeker in geen drie jaar geopend geweest.

Baxter had ongeduldig en met gefronste wenkbrauwen naar dit korte gesprek geluisterd en zeide nu:

— Ik kan mij met den besten wil niet voorstellen, wat je eigenlijk met die vraag bedoelde, Marholm! Het is nog al duidelijk, dat de moordenaar in geen geval door de particuliere woning is gegaan, anders zou men daar iets van zijn aanwezigheid hebben moeten merken!

— Dat vind ik niet bepaald noodzakelijk, antwoordde Marholm op drogen toon, maar ik schik me gaarne naar uw inzichten, die wel weer de eenig juiste zullen zijn!

Baxter wierp zijn secretaris een woedenden blik toe, maar bewaarde het stilzwijgen, omdat men toen juist de kamer was genaderd waar de moord was gepleegd.

Deze kamer week in niets af van de meeste zalen van dezen aard.

Zij had twee getraliede ramen, die op den kleinen tuin uitzagen en die op dit oogenblik beide gesloten waren.

Links was de schoorsteen, waarvoor een groote vulhaard was geplaatst. Daartusschen en het eene raam bevonden zich twee zeer groote schrijftafels, rug aan rug tegen elkaar geplaatst, en bestemd voor den boekhouder en den administrateur van de bankzaak.

Rechts stond de brandkast, nog altijd geopend.

En daarvoor lag het lijk van den kassier, Henry Claypool —

Een groote plas geronnen bloed liep van het levenlooze lichaam naar de deur, die op het kleine portaalje uitkwam.

Een witte doek was over het gelaat uitgespreid.

Baxter wees naar dezen doek en vroeg, terwijl hij zich tot den bankier richtte:

— Dien doek hebt gij waarschijnlijk over het lijk uitgespreid?

De bankier kwam naderbij en keek met onverholten verbazing naar den doek.

— Ik? Neen, mijnheer, dat heb ik niet gedaan en ik kan mij volstrekt niet voorstellen wie het dan wel kan hebben gedaan, daar ik mijn bediende had bevolen de klerken dadelijk weder heen te sturen als zij kwamen! Gij zult zelf wel begrijpen, dat er geen sprake van kon zijn, de zaak vandaag te openen. Bovendien had ik de deuren alle gesloten. Gij hebt u er van kunnen overtuigen dat ik die zooeven met mijn eigen sleutel opende!

— Dat is al heel vreemd! riep Baxter uit, om daarop met zijn gewone ruwheid te vervolgen:

— De doode kassier kan den doek toch bezwaarlijk zelf over zijn gezicht hebben uitgespreid!

— Bestaan er misschien nog meer sleutels van deze deuren? vroeg Marholm, zonder op deze lugubere scherts in te gaan.

— Neen, mijnheer! Of liever.... er hebben er bestaan, maar die bezat mijn vrouw en zij liggen sedert jaren op een plaats, die alleen aan mij bekend is!

— Dan is het zeker al heel vreemd! mompelde Marholm.

Baxter had intusschen den doek van het gelaat van den vermoorde afgenomen.

De aanwezigen zagen nu het gezicht van een man in de kracht van zijn leven, met git-zwart, krullend haar en een klein zwart kneveltje. De oogen waren geopend en staarden naar de zoldering.

— Dokter, wilt u zoo goed zijn, het lijk te onderzoeken, en uwe bevindingen te noteren? zoo wendde Baxter zich thans tot den gerechtsarts.

Deze trad nader, knielde naast het ontzielde lichaam neder, drukte eerst de oogen van den verslagene toe en begon zijn onderzoek, terwijl de aanwezigen zwijgend toekeken.

Eindelijk zeide de geneesheer, wijzend op het heft van den dolk, die nog in de borst van den doode stak:

— De stoot, die den dood door verbloeding binnen hoogstens tien minuten ten gevolge heeft gehad, moet door een buitengewoon krachtig persoon zijn toegebracht. Zie maar — het lemmet is tot aan het gewest in het lichaam gedrongen, na eerst door een dikken duffel en een jas en vest van eveneens dik goed te zijn heengegaan.

De geneesheer trok het wapen uit de wonde, veegde het lemmet schoon aan een linnen doek, dien hij uit zijn city-bag nam, waarin zich nog eenige instrumenten bevonden, en riep verbaasd uit:

— Dit is een buitengewoon wapen! Het moet stellig zeer oud zijn, en uit de middel-eeuwen dateeren!

Hij stond op en begaf zich met den dolk naar een der vensters, gevolgd door de politie-beambten, die vol belangstelling toekeken en naar zijn verklaring luisterden.

— Het gevest is van fraai besneden ivoor, van ouderdom geel geworden, hernam de gerechtsarts. Ik heb eenig verstand van oude wapens en kan u verzekeren, dat dit een zeldzame, oude dolk is, als antiquiteit van groote waarde. Ziet ge wel, mijne heeren, dat het gevest de gedaante van een pelikaan vertoont, met den kop diep op de borst gebogen. Het is een kunststuk van ivoorsnijwerk! De kling van het wapen is van gedamasceerd staal; over het dikste gedeelte ingelegd met een kronkelend gouden lijntje, tweesnijdend, zeer spits en ongeveer 30 centimeter lang. De stootplaat ten slotte vertoont den vorm van een zilveren slang met robijnen oogen, als een 8 gekronkeld, en die zichzelf in den staart bijt.

Baxter nam den geneesheer het wapen uit de hand, en wendde zich tot den bankier met de vraag:

— Is deze dolk uit uwe woning afkomstig, mijnheer Löwenstein?

De bankier kwam naderbij. Hij bekeek het moordwapen met tegenzin en zeide toen:

— Ik bezit een kleine verzameling wapens, maar ik heb dezen dolk nimmer in huis gehad.

— Gij zijt er natuurlijk zeer zeker van?

— O, volmaakt zeker! Ik wil dit gaarne voor de jury bezweren!

— Dan heeft dus de moordenaar dit wapen medegebracht! merkte Baxter gewichtig op.

— Dat is duidelijk! beaamde Marholm op zijn gewonen, drogen toon.

— En gij zegt, dat de stoot alleen door een zeer krachtig man kan zijn toegebracht, dokter? zoo wendde Baxter zich tot den geneesheer.

— Daaraan kan geen twijfel bestaan! antwoordde deze. Het wapen is wel zeer spits, maar zooals gij ziet zijn de beide sneden door den tijd bot geworden en zelfs hier en daar geschaard.

— Nu een andere vraag, hernam de inspecteur. Kunt gij ons zeggen, hoe lang het geleden is, dat de dood is ingetreden?

— Nauwelijks drie uren! Het lichaam is zelfs nog niet geheel en al koud!

— Het is nu elf uur. De misdaad moet dus volgens u, omstreeks acht uur gepleegd zijn?

— Het kan hoogstens een half uur schelen!

— Ik dank u, dokter, zeide Baxter.

Daarop liep hij eerst naar het eene en vervolgens naar het andere raam. Hij betastte ze, en zeide toen tot Löwenstein:

— Deze beide ramen waren gesloten toen u binnenkwam?

— Ja.

— Het is dus volgens u onmogelijk, dat de moordenaar door deze ramen is binnen gekomen?

— Dat is uitgesloten.

— Ten minste, als de verslagene ze niet voor hem geopend heeft, merkte Marholm kalm op.

Baxter keek zijn secretaris met een boezen blik aan.

— En waarom zou hij dat wel gedaan hebben, denk je? vroeg hij korzelig.

— Ja, dat is meer dan ik u op het oogenblik kan zeggen! antwoordde Marholm. Maar gij zult mij toestemmen dat het volstrekt niet onmogelijk is.

— Maar dan zouden wij moeten aannemen, dat de vermoorde hier zelf met oneerlijke bedoelingen kwam! riep Baxter ongeduldig. Men laat om acht uur in den ochtend toch geen vreemden door een raam binnen!

Een drukkend stilzwijgen volgde op deze woorden.

Iedereen gevoelde, dat hier een zeer moeilijk raadsel viel op te lossen.

Eindelijk verbrak Baxter de stilte met de vraag, tot den bankier gericht:

— Had uw kassier zelf sleutels van deze vertrekken?

— Slechts één, waarmede hij van de vestibule in de eerste zaal, die met de loketten, kon komen.

— Aha — dat is ten minste een lichtpunt! riep Baxter uit.

— Hozoo? vroeg Marholm.

— Wel, de moordenaar kan enkele seconden na den kassier hebben aangebeld, en op diens

hielen de eerste zaal zijn binnengetreden!

Marholm keek zijn superieur met verbazing aan. Zooveel helderheid van geest was hij niet van hem gewend! Want inderdaad was het niet geheel en al onmogelijk, dat de zaak zich aldus had toegedragen.

— Maar zou de kassier dan geen stappen achter zich gehoord hebben en dadelijk alarm hebben gemaakt? merkte nu een der rechercheurs op.

— Dat behoeft niet noodzakelijk zoo te zijn! zeide Baxter op zijn arroganten toon. De indringer kan gummizolen onder zijn schoenen hebben gehad, en zich achter kasten of andere meubelen hebben verscholen, of wel den kassier met een revolver in bedwang hebben gehouden.

— Wij kunnen daaromtrent immers dadelijk zekerheid krijgen, als wij het bedienden-personeel van mijnheer Löwenstein ondervragen! merkte Marholm zakelijk op. Een hunner moet dan toch de buitendeur voor den moordenaar hebben geopend.

Baxter had zichzelf en zijn secretaris wel kunnen slaan, dat hij zelf dat niet dadelijk had bedacht.

Knorrig zeide hij:

— Dat zal ook wel gebeuren, Marholm! Natuurlijk heb ik daar ook wel aan gedacht.

Daarop wendde hij zich tot den bankier:

— Is uw dienstpersoneel groot?

— Integendeel — het is eigenlijk te klein voor mijn huishouden. Ik had vroeger zeven bedienden, maar —

De bankier kreeg een kleur en zweeg plotseeling.

— Welnu? drong Baxter aan.

— Ik heb er vier weggezonden! Het werd mij — te lastig, zooveel bedienden te houden. Ik heb nu slechts een chauffeur, die tevens tafelbediende is, een bottelier en een dienstmeisje.

Baxter hoorde verbaasd toe. Hij had steeds gemeend dat de bankier, die schatrijk moest zijn, een zeer talrijk bediendenpersoneel had. Hij dacht hier echter niet verder over na en zeide:

— Mag ik u verzoeken, deze drie bedienden in de voorste zaal te ontbieden? Ik wensch hen te ondervragen.

De bankier fronste de wenkbrauwen.

— Acht u dit volstrekt noodig?

— Volstrekt!

— Dan zal ik aan uw verzoek voldoen.

Allen begaven zich nu naar de eerste zaal, waar de bankier op een bel drukte.

Even later verscheen een nog zeer jong, knap dienstmeisje, dat beteuterd bleef staan bij het zien van al die mannen.

— Vraag James en William hier te komen, en kom ook zelf mede terug! beval de bankier.

Het meisje ging heen.

Tien minuten verstreken.

Toen keerde zij met den chauffeur James terug, blijkbaar verschrikt en zenuwachtig.

— Welnu? Waar blijft de bottelier, William? vroeg de bankier ongeduldig.

Het dienstmeisje keek haar meester verschrikt aan.

— William is nergens te vinden, mijnheer! zeide zij op angstigen toon.

— Is hij misschien voor een of andere boodschap uitgegaan?

— Hij is.... zeker voor goed uitgegaan, mijnheer, zeide nu de chauffeur James op zachten toon.

— Wat zegt gij daar? riep de bankier hevig verschrikt uit. Is de bottelier vertrokken?

— Ik heb hem in zijn kamer gezocht en daar alles overhoop gevonden. William had zeker in de haast zijn boeltje bijeen gezocht en hals over kop in zijn handvalies geworpen, want ik kon duidelijk zien dat de kasten en de laden van zijn eigen penantkastje in groote haast waren leeggehaald.

De bankier greep zich naar het hoofd en mompelde in zich zelf:

— Wat moet dit beteekenen? Waarom die plotselinge vlucht? Hij zal toch niet....

— Ik kan niet zeggen, dat de zaak er op die manier veel helderder op wordt, merkte Baxter na eenige oogenblikken te hebben nagedacht, ongeduldig op. Ziet gij hier soms licht, Marholm? zoc wendde hij zich met tegenzin tot zijn secretaris, ofschoon hij heel goed wist dat de geheele eer van het onderzoek en een mogelijk succes per slot van rekening toch voor hem zouden zijn, en dat de naam van zijn ondergeschikte zelfs niet zou worden genoemd.

— Men zegt wel eens, wie vlucht, die bekent! antwoordde Marholm, en toch geloof ik niet dat wij in den gevluchten bottelier den schuldige hebben te zoeken! Mag ik den chauffeur een paar vragen stellen? zoo wendde hij zich tot den inspecteur, die met een korten hoofdknik zijn toestemming gaf.

Marholm vroeg nu den chauffeur:

— Hoe laat hebt gij den bottelier voor het laatst gezien:

— Nog geen half uur geleden, mijnheer! Hij moet vertrokken zijn onmiddellijk nadat gij en de andere heeren hier zijt binnengetreden! Want ik heb hem nog gezien toen ik den wagen naar de remise reed!

— Waar is die remise?

— Achter in den tuin.

— Ver van het huis?

— O neen, geen dertig passen!

— Hebt gij den bottelier gezien vóór gij uwen meester naar het politiebureau hebt gereden?

— Ja.

— Wist hij toen reeds van den moord?

— Dat is al heel onwaarschijnlijk! Ik zelf wist er ook niets van, evenmin als Anny hier.

Marholm kon een uitroep van verbazing niet weerhouden.

— Wat zegt gij daar? riep hij uit. Wist gij dat niet?

— Dat behoeft u geenszins te verwonderen, mijnheer, viel Löwenstein hier den spreker haastig in de rede. Gij begrijpt wel, dat er mij niets aan gelegen was, dadelijk over den moord te gaan uitweiden tegenover mijne bedienden vóór ik de politie op de hoogte had gebracht!

— Ik kan mij dat zeer goed indenken, merkte Baxter nu op.

— Daarom heb ik dadelijk na de ontdekking van het misdrijf de deuren gesloten en James onmiddellijk bevel gegeven mij naar het hoofdbureau van politie te brengen, vervolgde de bankier. Alleen mijn pupil heb ik snel op de hoogte gebracht van wat hier was voorgevallen.

— Dat verklaart dan hun onwetendheid, zeide Marholm, eenigszins aarzelend. In ieder geval staat het vast, dat de bottelier pas twee uren op zijn minst na den moord het huis in allerijl heeft verlaten, hetgeen voor een moordenaar al een heel eigenaardige manier van doen zou zijn! Is het u in uwe langjarige praktijk ooit overkomen dat een misdadiger zoolang in de onmiddellijke nabijheid van de plek zijner misdaad bleef? Zoo wendde Marholm zich tot zijn superieur.

— Dat is mij inderdaad nog nooit voorgekomen, antwoordde Baxter. Na zulk een misdaad is de vlucht het allereerst waaraan een moordenaar denkt!

— Indien hij ten minste geen zeer bijzonder man is, voegde de secretaris er aan toe, om daarna te vervolgen:

— Dus wij zullen in het onzekere moeten blijven, wat het binnenlaten van een of meer personen hier in huis betreft — tenminste als gij zelf niemand hebt binnen gelaten, zoo wendde Marholm zich tot het dienstmeisje.

— Ik kan bezweren, dat hier niemand is binnen gekomen anders dan met een sleutel! riep Anny uit. Om zeven uur heeft de bakker gescheld en daarna niemand meer!

— Ik moet bekennen dat de geheele zaak hoe langer hoe duisterder wordt! riep Baxter uit. En ik zie wel, Marholm, dat jij er ook geen licht in ziet!

— Voor het oogenblik zeker niet, mijnheer, moest de secretaris bekennen.

— Kunnen wij weer weg gaan, mijnheer? vroeg de chauffeur aan Marholm.

— Als de inspecteur u niets meer te vragen heeft, kunt gij wel gaan.

— Ik zou niet weten wat! riep Baxter verdrietig uit. Maar houdt u in ieder geval gereed om dadelijk tot mijn beschikking te zijn, wanneer ik u noodig heb.

De beide bedienden vertrokken, blijde dat

zij voorloopig niet meer met deze treurige zaak te maken zouden hebben.

— Herrington en Blackfort, zoo wendde Baxter zich nu tot de beide rechercheurs, wees zoo goed de noodige opmetingen in de tweede zaal te doen. Ik volg u!

Allen begaven zich weder naar de zaal waar de afschuwelijke misdaad gepleegd was, en de rechercheurs deden hun werk, terwijl Baxter met den dolk nogmaals aan het raam trad, teneinde het wapen aan een meer nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Hij draaide den dolk om en om, bekeek de kling en het gevest, toen hij eensklaps een zoo luiden kreet slaakte, dat alle aanwezigen verschrikt omzagen en meenden dat de inspecteur een toeval had gekregen.

— Daar! Daar! schreeuwde de inspecteur als bezeten, terwijl hij met trillende vingers op het gevest wees. Twee letters: een J en een R naast elkaar!

Marholm trad naderbij en bekeek op zijn beurt het wapen met de grootste opmerkzaamheid.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, zeide hij na eenige oogenblikken, er staan duidelijk twee letters op te lezen en wel een J en een R!

— En.... wat denkt gij wel, dat deze twee letters beteekenen? vroeg Baxter, terwijl hij zijn secretaris met een doorborenden blik aankeek.

— Ik moet u bekennen.... zeide Marholm op aarzelenden toon.

— Dat gij het niet weet! riep Baxter op triomfantelijken toon uit. Welnu dan zal ik het u zeggen: *die letters beteekenen John Raffles!*

De secretaris zag zijn meester met een verschrikten blik aan.

— Nu loopt de heele boel bepaald mis! mompelde hij in zich zelf. Als mijn ongelukkige chef zich in het hoofd gaat halen dat hij zijn doodsvijand, den bekwaamsten gauwdief en bedrieger ter wereld, kan pakken, dan geef ik geen duit meer om ons heele onderzoek en kunnen wij de zaak even goed laten waaien! Dan komt er toch niemendal van terecht!

Maar Baxter dacht er blijkbaar geheel anders over.

Hij danste als een Indiaan heen en weer voor het raam en kon maar niet genoeg krijgen van de bewondering van zijn eigen verbazend talent om zoo maar dadelijk den waren moordenaar uit te vinden!

En nogal niemand minder dan de gevreesde Raffles, zijn meest gehate vijand, dien hij reeds verscheiden jaren tevergeefs had achtervolgd, zonder er ooit in te zijn geslaagd den booswicht zelfs maar te zien, laat staan hem te arresteren!

Hij liep nu heen en weer als een beer in zijn kooi, onverstaanbare woorden in zich zelf

brommend en het wapen beaaiend als ware het zijn beste vriend!

Eindelijk verstonden de omstanders, die van deze vertooning weinig hadden begrepen, eenige woorden van het zonderlinge brabbeltaaltje, dat de waardige inspecteur uitsloeg:

— Nu heb ik hem dan toch eindelijk, den schurk! Nu zal hij mij niet meer ontkomen! Mijn levensideaal staat op het punt verwezenlijkt te worden! Ha, vriend Raffles, je hebt me jaren achter je aan laten loopen, zonder dat ik je te pakken kon krijgen, maar nu heb ik je dan toch beet en ik bezweer je dat je me nu niet meer zult ontkomen!

— Alvorens hij u kan ontkomen, dient ge hem toch eerst in handen te hebben, merkte Marholm op drogen toon aan, op dien toon die den inspecteur menigmaal tot vertwijfeling had gebracht.

— O! Ik bezweer je, dat ik hem ditmaal zoo zeker in handen zal weten te krijgen, als ik hoop, bevorderd te worden voor deze buitengewone ontdekking!

— Weet u dan zoo zeker, dat deze twee letters werkelijk John Raffles beteekenen? vroeg de secretaris, die nog maar niet kon vatten, dat zijn chef werkelijk iets van waarde zou hebben ontdekt.

— Wat zou het dan wel anders kunnen beteekenen? hernam Baxter eigenwijs. Het staat voor mij buiten iederen twijfel, dat ik hier een dolk in handen heb die aan dien vervloekten schobbejak van een Raffles toebehoort en aan niemand anders! Hij is er juist de man naar om zulke prachtige wapens in bezit te hebben. Wie weet waar hij dit fraaie moordwerktuig op den kop heeft getikt!

— Dus gij gelooft dat de beroemde Raffles deze misdaad heeft gepleegd? vroeg de bankier op zonderlingen toon, terwijl zijn oogen doordringend op den inspecteur rustten.

— Raffles en niemand anders! riep Baxter uit, triomfantelijk met den dolk zwaaiend.

— Dan blijft ons nog slechts één zaak te doen over, en dat is Raffles te arresteren! zeide Marholm, zonder dat er een spier op zijn schrander gelaat bewoog.

— Twijfel je er aan, dat ik daartoe in staat zal zijn? vroeg Baxter op dreigenden toon.

— O, geen oogenblik! antwoordde de secretaris, die zijn vak lief genoeg had om te willen voorkomen, dat zijn chef hem hier ten aanhoore van vreemden bespottelijk zou maken.

Baxter wendde zich nu tot den bankier met de woorden:

— Op het oogenblik hebben wij hier niets meer te doen, mijnheer. Wij mogen u zeker wel verzoeken, u ter beschikking van de justitie te houden, want het zal ongetwijfeld noodig zijn, u nogmaals omtrent zekere bijzonderheden te ondervragen, die ons voor het oogenblik te lang zouden ophouden. Wij weten nu dit:

uw kassier is vermoord, zeer waarschijnlijk door Raffles, en de inhoud van uw brandkast, voor een deel bestaande uit geldswaardige papieren, is met den moordenaar verdwenen. Ik neem dezen dolk als bewijsstuk mede. Dokter, gij zult wel zoo goed zijn voor het vervoer van het lijk zorg te willen dragen. Ga mede, Marholm, wij zullen dadelijk een plan beramen om dien schurk van een Raffles in de val te laten loopen!

De secretaris vergenoegde er zich mede, onmerkbaar de schouders op te halen.

Hij wist immers maar al te goed dat zijn chef met evenveel succes naar een naald in een hooiberg zou kunnen zoeken als naar den geheimzinnigen Raffles, dien hij zeker wel

een dozijn malen onder de oogen had gehad, zonder hem ook maar een enkele maal te herkennen!

Eenige oogenblikken later hadden de politiemannen het huis van de misdaad verlaten.

De bankier liet hen zelf uit.

Toen de deur achter hen was dicht gevallen, strompelde Löwenstein naar de bank, die in de gang stond en liet er zich op neer vallen.

Hij staarde met duisteren blik naar de dichte deur en iemand die zich vlak in zijn nabijheid zou hebben bevonden zou hem de woorden hebben hooren grommen:

— De ezels! De ezels!

HOOFDSTUK III.

JOHN RAFFLES TOONT BELANGSTELLING.

Den volgenden morgen zat Lord Lister, alias John Raffles, warm in zijn zijden kamerjapon gehuld, aan het ontbijt, verdiept in de lectuur van de „Times”.

Toen Raffles zijn ontbijt geëindigd had, deed een bescheiden kloppen op de deur hem opzien.

— Binnen! riep hij met zijn zachte, wel-luidende stem, die toch op sommige oogenblikken kon klinken als het geluid van een stormklok.

De deur ging open en de secretaris van Raffles, Charles Brand, trad binnen.

— Ik ben blij, dat je komt, Charles, zeide Raffles.

— Is er dan soms iets bijzonders? vroeg Charles, terwijl hij bij zijn meester plaats nam en hem met belangstelling monsterte.

— Iets heel bijzonders, beste Charles! Onze vriend Baxter is een zeer belangrijke zaak op het spoor!

— Je maakt zeker maar gekheid! riep Charles op ongeloovigen toon uit.

— Ik verzeker je dat het zoo is! Onze waarde Baxter is niets meer of minder dan een moord aan het onderzoeken! Luister maar eens even.

Raffles nam het blad van de „Times” weder ter hand, dat hij naast zijn bord had neergelegd, en las met zijn klankvolle stem het bericht voor, dat met vette letters op de eerste pagina van het City-blad gedrukt stond over de misdaad in de Oxfordstreet.

Toen hij ermede klaar was, zei Raffles lachend:

— Die bladen zijn toch merkwaardige dingen! De „Times” zegt, met de hand op het hart, dat zij niets zal verklappen, maar een snuggere misdadiger weet natuurlijk dadelijk, dat men

vermoedens tegen hem koestert en dat hij er verstandig aan zal doen zoo spoedig mogelijk een goed heenkomen te zoeken. Weet gij wat die twee letters waarvan melding wordt gemaakt, beteekenen, beste Charles?

— Ik heb er niet het flauwste idee van!

— Die beteekenen volgens onzen geweldig snuggeren inspecteur, niets anders dan John Raffles!

— Neen toch! riep Charles in de grootste verbazing uit.

— Het is zooals ik u zeg! Baxter meent in allen ernst, dat hij den Grooten Onbekende hier op een kapitale misdaad heeft betrapt en dat hem nu niets anders meer te doen blijft dan zijn doodsvijand te arresteeren.

— Een kleinigheid! riep Charles op spottenden toon uit.

— Niet waar? vroeg Raffles, terwijl hij zich behagelijk in zijn stoel uitstrekte, en een sigaret opstak. Ik zal je eens wat zeggen, beste Charles. Dit wordt weer een zaak waaraan onze vriend Baxter zich alle vingers zal branden, of ik wil nooit een valsche pruik meer dragen! En weet je, wat heel gek is in deze zaak?

— Wat dan?

— Dat de gewaande moordenaar, dat wil zeggen de man die volgens het „politie-licht” den moord heeft gepleegd, van deze misdaad denkelijk al meer afweet dan inspecteur Baxter in hoogst deszelfs persoon!

— Meen je dat? vroeg Charles op wel wat ongeloovigen toon.

— Zonder eenigen twijfel! Kent Baxter den bankier Löwenstein? Zeer slecht, daar durf ik honderd pond onder verdedden!

De ezel gaat al dadelijk uit van een verkeerde

veronderstelling! Omdat hij een dolk bij het lijk van den vermoorde vindt, die de twee letters J en R draagt, meent hij dat de moordenaar niemand anders kan zijn dan zijn doodsvijand, omdat zijn gedachten nu steeds eenmaal vervuld zijn van dezen man.

— Maar je gelooft toch niet, dat Löwenstein zelf den moord....

— O, dat zeg ik heelemaal niet, beste Brand! Hoe zou ik dat durven zeggen, alvorens alle omstandigheden zeer zorgvuldig te hebben bestudeerd? Maar ik zeg u, dat ik den bankier in ieder geval heel goed ken!

— Toch niet onder uw ware uiterlijk?

— Dat spreekt van zelf! Hij kent mij alleen als Lord Aberdeen, dus als de ondervoorzitter van de club, waarvan hij ook lid is!

— Is hij rijk?

— Hij geeft er zich het air van!

— Hoe bedoel je dat?

— Wel, hij houdt er een auto op na, maar ik zou er niet graag een eed op durven doen, dat hij den wagen al heelemaal betaald heeft!

Ik zal je eens wat zeggen, Charles: ik ben voornemens mij met deze zaak te bemoeien.

— Kan ik je helpen?

— Zeker! Wij begeven ons in een heel gevaarlijke zaak, als ik me niet sterk vergis!

— Wanneer beginnen we?

— Men moet het ijzer smeden als het heet is! We beginnen dadelijk, voordat de dader, op de hoogte gebracht door het geschrijf van de kranten, het op een loopen zet! Weet jij welk merk auto de bankier rijdt?

— Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik daar nooit op gelet heb.

— Toch is deze wetenschap soms van groot nut, Brand! Nu, dan zal ik het je maar zeggen: Löwenstein heeft ongeveer een jaar geleden een gloednieuwen Mercedes-wagen gekocht en wel bij den eenigen importeur van dit merk in Londen, John Hyde, aan het Strand. Laten wij eens beginnen met dezen automobielandelaar op te bellen!

Raffles stond op en begaf zich naar de telefoon aan den wand.

Hij zocht het nummer van den handelaar in het register op en nam den horen van den haak.

— Spreek ik met mijnheer Hyde? O — Dank u. U spreekt met Scotland Yard! O, gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken! Wij wilden u slechts een eenvoudige vraag stellen, in verband met een vrij ernstige zaak die ons op het oogenblik bezig houdt. Wilt u zoo goed zijn ons even mede te deelen, of de auto, die gij verleden jaar aan den bankier Löwenstein geleverd hebt, reeds geheel en al is betaald? ... Wat zegt u? Nog geen vierde gedeelte? ... Onaangenaam, zegt u? Dat ben ik volmaakt met u eens! U heeft reeds herhaaldelijk gemaand? Dank u.... natuurlijk, u kunt

op onze bescheidenheid rekenen, mijnheer! Ik beloof u, dat het niet zal uitlekken, dat u ons die inlichtingen zelf heeft gegeven! Nogmaals bedankt!

Raffles hing de telefoon weder aan den haak en kwam naar Brand toe.

— Het is juist zooals ik wel dacht! riep hij uit. Hyde heeft den bankier herhaaldelijk gemaand, zonder eenig resultaat.

— Dat verwondert me, om je de waarheid te zeggen, heel erg, Edward! Ik heb dien man altijd voor bijzonder rijk aangezien!

— Ja, ja! Leer nu maar eens van mij, dat het niet alles goud is wat er blinkt.

Vlug stond Raffles weer op en nam opnieuw de telefoon ter hand.

Hij gaf zich ook nu weder uit voor een beambte van Scotland Yard, en voerde met een wijnimporteur ongeveer hetzelfde gesprek als met den autohandelaar.

— Het is hier al juist hetzelfde, Charles! riep hij uit, zoodra hij de telefoon weer aan den haak had gehangen. Löwenstein heeft in geen tien maanden iets betaald ofschoon hij bij herhaling is aangemaand! En nu zal ik je nog eens iets vertellen, weet je iets van de Beurs af?

— Niet veel, dat beken ik eerlijk, zeide Charles lachend. Ik doe niet mee aan speculeeren, dat weet je wel!

— En daar doe je heel verstandig aan, Charles, hernam Raffles op ernstigen toon. Je kunt even goed je geld in Monte Carlo wagen, dat blijft precies hetzelfde! Maar deze meneer Löwenstein speculeert niet alleen zwaar en onverstandig op de beurs, maar hij speelt ook nog op een andere manier.

— Aan de speeltafel, wil je zeggen?

— Juist! Ik weet van een mijner vrienden, dat hij op een avond eens vierduizend pond heeft gewonnen, maar den avond die daarop volgde, niet minder dan tienduizend pond verloor! Daartegen is zelfs de rijkste niet bestand!

— Je wilt dus zeggen, dat onze man, ondanks zijn air van rijkdom, inderdaad arm is?

— Arm is het woord niet, en zoo is het ook niet altijd geweest! Pas in de laatste paar jaren, maar vooral in het laatste half jaar, is de bankier met zijn geld, en misschien ook wel met het geld van anderen omgegaan op een manier, die mij den hemel doet danken, dat ik geen penny in zijn bank heb geplaatst!

— En geeft je die omstandigheid eenig licht in de zaak?

— Dat doet ze zeker, ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat ik op het oogenblik nog lang niet geheel en al zeker van mijn zaak ben! Laat ons de feiten eens geregeld trachten te rangschikken. Welnu dan: Löwenstein vindt voor zijn geopende brandkast, die natuurlijk leeggehaald is, het lijk van zijn kassier. In de borst van den vermoorde steekt nog het moord-

wapen, een ouderwetsche dolk, met de letters J. R. in het heft gesneden. Dat is alles wat de „Times” ons gelieft te vertellen. Je weet natuurlijk, dat ik veel bij Löwenstein aan huis ben geweest, onder het mom van Lord Aberdeen. De man had een prachtige schilderijenverzameling en ook een fraaie collectie oude wapens en daar hij wist, dat ik van beide een weinig verstand had, noodigde hij mij vaak uit een en ander te komen bezichtigen.

— Ja, dat weet ik, Edward.

— Welnu, ik heb bij die gelegenheden mijn oogen opengezet en nog andere dingen dan schilderijen en wapens bekeken!

— En wat heb je dan wel ontdekt?

— Och, op zichzelf onbeteekenende zaken, maar die nu, achteraf en in verband met dezen moord, wellicht van groot belang konden blijken te zijn.

— Zeg eens....!

— Ik heb om te beginnen van het dienstpersoneel, dat een paar jaren geleden uit zeven personen bestond, er vier zien verdwijnen in dat tijdsverloop. Zuinigheid, die voor de buitenwereld zooveel mogelijk verborgen moest blijven!

— Wie zijn er dan nog over nu?

— Een chauffeur, een bottelier en een dienstmeisje!

— En wat heb je nog verder gezien? vroeg Charles, wiens belangstelling in de hoogste mate gaande was gemaakt.

— Een allerliefst jong meisje heb ik gezien, voor wie ik het huis van den bankier, die sedert jaren weduwnaar is, een allesbehalve geschikte plaats vond.

— Dus zeker geen dochter van hem?

— O neen, volstrekt niet! Een nicht, en nog wel een heel verre, over wie hij door haar vader tot voogd is aangesteld. Buitengewoon mooi! Het is dan ook zeer begrijpelijk, waarom een der klerken van Löwenstein, Dick Cuning-

ham, de oogen naar haar heeft durven opslaan.

— Hoe weet je dat, Edward?

— Ik heb de jongelui een paar maal samen gezien en ik mag zonder zelfoverschatting wel zeggen, dat ik genoeg menschenkennis bezit, om te kunnen zien, hoe de zaak staat tusschen twee dergelijke jonge mensen.

— Vertel eens verder!

— Ik heb in dat huis verder kennis gemaakt met een kassier, Henry Claypool.

— Met den vermoorde?

— Juist! Hij kwam er zeker vaak, althans hij was er steeds op de avonden, waarop ik, genood of ongenood, den bankier bezocht. Want weet je wel, Charles, dat ik vaak, al is het dan niet zeer beleefd, mijn bezoeken opdring aan rijke sinjeurs, die ik om de een of andere reden wantrouw?

— Wat was die Henry Claypool voor een man?

— Ik moet je bekennen, Charles, dat, wat hem betreft, mijn kijk op de mensen mij in den steek heeft gelaten! Hij had een knap, donker gezicht, dat bij de eerste kennismaking altijd innam, en waarop ik toch soms een uitdrukking heb gezien, die mij allesbehalve beviel.

— Bijvoorbeeld?

— Bijvoorbeeld, als hij naar Alice Grey, de pupil van bankier Löwenstein keek!

— Nu geloof ik toch, dat je gelijk hebt, als je zegt, dat de zaak blijkbaar niet zoo eenvoudig is, als ze Baxter wel toescheen! Weet je nog meer van Henry Claypool?

— Niets dan dat hij een goed salaris verdiende en dat ik toch nooit begrepen heb, hoe hij aan zijn duizend pond per jaar genoeg had, omdat hij al even grof speelde als zijn patroon! Ik wil en zal dit geheim ontsluiten en wee dengeen, die zich aan den arm der gerechtigheid zal pogen te onttrekken, al ware hij Hertog of Pair!

HOOFDSTUK IV.

DE GESTOLEN DOLK.

Twee uren later had er in de buurt van het gebouw van Scotland Yard een klein opstootje plaats.

Het werd blijkbaar veroorzaakt door een kadewerker, die in kennelijken staat van dronkenschap verkeerde en luidkeels eenige straatliedjes uitgalmde, die zelfs in East-End opzien zouden hebben gebaard, door hun platheid.

En waar deze liedjes werden uitgekrijscht in het deftigste gedeelte van Londen, spreekt het vanzelf, dat er al spoedig een paar agenten

ter plaatse waren, die den dronken kerel, blijkbaar een werklooze, met een zoet lijntje trachtten weg te loodsen. Maar dit scheen den dronkaard volstrekt niet naar den zin te zijn!

Hij zette een keel op van geweld en begon die „bobbies” uit te schelden voor alles wat leelijk was!

Deze verloren hun geduld, grepen den dronken kerel ruw bij den arm en wilden hem met geweld verwijderen.

Maar de schreeuwende drinkebroer scheen

over een meer dan gewone kracht te beschikken, want hij slingerde den eenen agent van zich af, sloeg den anderen den helm van het hoofd en stelde zich in postuur als voor een bokspartij in optima forma.

De agent, die zijn hoofddeksel verloren had, woedend door dit optreden, waarvan een groot aantal voorbijgangers getuigen waren, dat zijn gezag waagde aan te randen, bracht een fluitje aan den mond en dadelijk daarop bracht zijn doordringend snerpnd gefluit een half dozijn collega's ter plaatse, die uit het bureau van politie waren komen toesnellen, terwijl zij inderhaast hun helmen vastgespten.

Tegen deze overmacht was de dronkaard niet bestand.

Een der agenten lichtte hem een beentje en toen hij eenmaal op den grond lag te spartelen, werd hij aan armen en beenen opgelicht en als een baal vuil goed het politiebureau binnengesleurd, waarbij de agenten allesbehalve zachtzinnig te werk gingen.

Vijf minuten later zat de kadewerker, suffig voor zich uitziende, en onverstaanbare klanken uitstootende, tegenover den inspecteur Baxter.

Het bureau ministre van den Grooten Man verdween bijna geheel onder den stapel papieren, dagbladen, rapporten, courantenuitknipsels, enz., die hij om zich heen verzameld had, ongetwijfeld in verband met de moordzaak in de bank.

Op den hoek van de tafel lag de eigenaardige dolk, waarmee het misdrijf gepleegd was, benevens eenige voorwerpen, een portefeuille, een sigarenkoker, een sleutelbos, die op het lijk van den verslagene waren gevonden.

Lodderig dwaalde de blik van den dronken dokwerker door het vertrek, tot hij ten slotte op de zoovevingenoemde voorwerpen bleef rusten.

Baxter keek den binnengebrachten dronkaard grimmig aan en zeide:

— Weet je wel, man, dat je verbazend stinkt?

De dronkaard keek den inspecteur grijnzend aan, als had deze hem de grootste vriendelijkheid gezegd, en knikte toestemmend met het hoofd.

— Jawel, edelachtbare, hakkelde hij. Maar ik zal u zeggen, hoe dat komt. Ik ben al weken zonder werk en vandaag heb ik meegeholpen in een leerlooierij, om vellen uit te zoeken. Daarbij ben ik per ongeluk in de ammoniak gevallen, omdat ik niet heelemaal nuchter was, ziet u....

— En loop jij dan in dien toestand over straat, man? schreeuwde Baxter woedend. Schaam jij je niet?

— Neen, edelachtbare! antwoordde de dronkaard, terwijl hij goedig met het hoofd schommelde.

Baxter keek den dronkaard woedend aan en richtte zich tot de twee agenten, die hem het

eerst hadden ontmoet, met de vraag:

— Er is zeker geen woord waar van wat de man zegt?

— Geen woord, generaal! lalde de dronken man, vroolijk op zijn stoel heen en weer wiegend, als had hij de grootste pret in het geval.

— Houd je mond, tot je iets gevraagd wordt, snauwde Baxter, hard met de hand op de tafel slaande, zoodat zijn penhouders als krankzinnig op en neer begonnen te dansen.

— Ik zwijg al, eminentie, pruttelde de dronkaard.

— Dat zou ik je ook sterk aanraden! Maar wat scheelt je ineens, kerel? viel Baxter zichzelf verschrikt in de rede. Ik geloof werkelijk, dat de kerel een toeval krijgt! zoo wendde hij zich tot de twee agenten, die bij de deur waren blijven staan.

Inderdaad was de dronkaard half van zijn stoel gezakt.

— Is de dokter niet in het gebouw? riep Baxter verschrikt uit. De vent lijkt wel een beroerte te krijgen!

— Neen, mijnheer, antwoordde een der agenten, ik heb den dokter nog geen tien minuten geleden zien vertrekken.

— Waarheen?

— Naar het Agentenhospitaal op den hoek!

— Ga hem daar dadelijk halen! En jij, haal een glas water en wat azijn! Vlug, vlug!

De twee agenten verdwenen gelijktijdig om de bevelen van hun chef te gaan opvolgen.

Nauwelijks waren zij goed en wel de deur uit, of de dronkaard was met een sprong op zijn beenen, verhief zich in zijn volle lengte voor den stom verbaasden inspecteur en een onderdeel van een seconde later voelde deze den loop van een revolver op zijn slaap en hoorde zich in zacht gefluisterde woorden toesissen:

— Handen op, of ik schiet!

Inspecteur Baxter was allesbehalve een held en het was verwonderlijk hoe weinig tijd hij noodig had om aan dit bevel te gehoorzamen!

Zijn oogen puilden van schrik uit zijn hoofd en de handen, die hij had opgetoken, sidderden als espenbladen.

De dokwerker, steeds de revolver op het hoofd van den doodelijk beangsten inspecteur richtend, deed een paar stappen terzijde, greep den dolk van de tafel, liet dien in zijn kiel verdwijnen, liep ruggelings naar de deur, opende die, terwijl hij met zijn nu allesbehalve fletse oogen den inspecteur in bedwang hield, stond het volgende oogenblik in de gang en was met twee groote sprongen het gebouw uit.

Dit alles had hoogstens een paar seconden geduurd en trouwens was Baxter zoo overdonderd door wat er gebeurde, dat hij zelfs een volle minuut later nog geen woord kon uitbrengen!

John Raffles — want niemand anders was

de gewaande dokwerker geweest, — stak als een haas de straat over, met een vlugheid, die zelfs een beroepshardlooper hem zou hebben benijd en sprong in de gereedstaande auto, die door Charles Brand werd bestuurd, en die dadelijk met razende vaart wegreed, juist op het oogenblik, dat een paar agenten, als waanzinnig met de armen zwaaiend en schreeuwend uit de deur van het politiebureau kwamen aanstormen.

Zij zagen evenwel dadelijk in, dat er van een vervolging geen sprake kon zijn, want de auto was binnen enkele tellen in het druk gewoel verdwenen, zonder dat de agenten zelfs den tijd hadden kunnen vinden het nummer op te nemen.

Mismoedig keerden zij naar het bureau van hun chef terug en vonden deze in een toestand, die hen een oogenblik voor zijn leven deed vreezen.

Zij hadden Baxter dikwijls als een bezetene te keer zien gaan, wanneer deze een zijner weergalooze stommiteiten had uitgehaald, maar wat hij nu verrichtte, liet al zijn vorige handelingen op dit gebied verre achter zich!

Nog maanden later spraken de agenten er onder elkander over, maar wij willen onze lezers een beschrijving van 's mans woede en zelfverwijt besparen en ons liever met Raffles bezighouden.

Een minuut of twintig, nadat het beschrevene was voorgevallen, hield de auto stil voor de tuindeur der prachtige villa, die John Raffles bewoonde, en die gelegen was aan een zeer stillen weg, waar nooit een sterveling langs kwam.

Ook nu zag niemand, hoe een armoedig gekleed man uit de auto stapte en vliegensvlug de tuindeur binnentrad, terwijl de chauffeur zijn wagen deed keeren en hem naar de garage reed.

Een kwartier later zaten John Raffles en Brand, nadat de eerste zijn vermomming had afgelegd, die wederom zulk een verbazend succes had gehad, in de prachtige bibliotheek van de villa.

Raffles had het wapen in de hand, waarvan hij zich zooeven met zooveel schranderheid had weten meester te maken en bekeek het nauwkeurig.

— Dat is dus het wapen, zeide hij peinzend, waarmee Henry Claypool is vermoord. De kling van den dolk is verre van scherp en vertoont hier en daar zelfs scharen, maar zij is zoo spits, dat een krachtig man met dezen dolk den doodelijken stoot kan toebrengen en hier hebben wij dan de twee letters J. en R., die onzen sul van een inspecteur op het dwaalspoor hebben gebracht, dat hem voor de zooveelste maal een jammerlijk fiasco zal berokkenen. Het ware toch wel noodig, dat de Engelsche regeering van hare hoogstgeplaatste

politiebeambten eischte, dat zij in sommige vakken wat meer bedreven zijn, dan waarvan zij nu helaas blijk geven, zooals bijvoorbeeld in de kennis der verschillende wapens!

— Weet jij, wat dit voor een soort dolk is, Edward? vroeg Charles Brand nieuwsgierig.

— Zeker, Charles! Voor mij bestaat er niet de minste twijfel aan, of het is een wapen door Engelsche zwaardvegers gesmeed en wel in een tijdperk tusschen vijftienhonderdvijftig en zestienhonderd. Het is een zeer kostbaar wapen, wat voldoende blijkt uit het materiaal dat gebruikt is: kunstig bewerkt ivoor voor het gevest, zilver en robijnen voor de stootplaat, terwijl de kling vervaardigd is uit geblauwd staal, gemaakt zooals het destijds in Damascus werd gesmeed. Ik verzeker je, dat dit wapen in het bezit is geweest van de allerhoogsten en zelfs eenmaal in dat van den hoogste in den lande!

— Van den koning dus? vroeg Charles verbaasd.

— Juist, van den koning! Want die letters, beste Charly, beteekenen geenszins John Raffles, zooals Baxter meende, maar James Rex!

— Dus zou deze dolk gedragen zijn door Jacob de Tweede?

— Dat staat voor mij als een paal boven water! Dit wapen is buitengewoon zeldzaam en als het 't eigendom was van den dader, dan moet deze tot de hoogste kringen hebben behoord!

— Bankier Löwenstein heeft een mooie verzameling oude wapens, heb je me zooeven gezegd....

— Ik weet waar je heen wilt, Charles, maar ik ken alle wapens van zijn verzameling heel goed en ik heb dezen dolk er nooit bij gezien — waarmee ik volstrekt niet wil zeggen, dat hij hem niet in het bezit heeft gehad! Het is volstrekt niet onmogelijk, dat hij hem gekocht heeft gedurende de laatste week voor den moord, want toen heb ik hem niet bezocht.

— Maar als dat waar was, dan zou....

— Dan zou de kans groot zijn, Charles, dat Löwenstein zelf de misdaad heeft begaan. Laat ons eens even nagaan, of daar nog andere dingen voor pleiten. De brandkast wordt door de politie leeg gevonden! De inhoud is natuurlijk meegenomen door den dader. Maar wat die inhoud was, dat weten we niet. Löwenstein beheerde, zooals je weet, of zooals je niet weet, het vermogen van zijn pupil en wij kunnen wel aannemen, dat de geldswaardige papieren en de contanten, waaruit dat bestond, in die brandkast werden opgeborgen. Ook dat geheele vermogen is gestolen — maar of het nog wel in zijn geheel aanwezig was, dat weten we evenmin! Ofschoon er omstandigheden zijn, die er op zouden wijzen, dat het vermogen aangebroken was: Löwenstein lijdt verbazende verliezen, speelt grof en verliest er bij en blijft niettemin voortgaan

met zijn weelderige levenswijze! Laten wij nu eens aannemen, dat hij het geheele of een groot gedeelte van het vermogen van zijn pupil verspeculeerd heeft en uit angst voor de gevolgen op dit middel komt: hij haalt de geheele brandkast leeg en wil de deuren forceeren en het vertrek verder in staat van wanorde brengen om aan een inbraak te doen gelooven, als de kassier hem bij die gelegenheid overvalt en dreigt met openbaarmaking! In zijn krankzinnigen angst weet de bankier niet meer wat hij doet, stoot toe — en moet nu wel de comedie in dien zin wijzigen, dat de inbreker den kassier om het leven heeft gebracht!

— Maar dat lijkt mij een zeer gezonde rede-
neering, Edward! riep Charles Brand vol
bewondering uit. Waarom stel je de politie niet
onmiddellijk in kennis van je vermoedens?

— O ho, dat zou al te voorbarig zijn! Die
Löwenstein is een zeer slimme vogel, en ik
ben er zeker van, dat hij zou weten te ontkomen,
als hij maar de minste achterdocht koesterde.
Ja, zelfs zal hij zijn maatregelen wel zoo hebben
genomen, dat hij volstrekt niet behoeft te vluch-
ten en aldus den schijn van schuld op zich te
laden, eenvoudig omdat ieder overtuigend be-
wijs ontbreekt. En je kunt er wel een eed op
doen, dat die ezel van een Baxter die beroemde
ontdekking van de twee letters onmiddellijk
in bijzijn van den bankier heeft uitgebazuind,
zoodat Löwenstein heel gerust kan zijn dat de
inspecteur van politie met woedenden ijver
naar den geheimzinnigen Raffles gaat zoeken!
Maar zooals ik je al gezegd heb — ik mis nog
veel te veel gegevens om mij een zuiver oordeel
te kunnen vormen en daarom — er op uit!

HOOFDSTUK V.

RAFFLES STELT EEN ONDERZOEK IN.

Een kwartier later stonden de beide vrienden op straat.

Raffles had zich geheel verkleed en vermomd en had het uiterlijk van Lord Aberdeen, in welke kwaliteit hij gewoon was, zijn club te bezoeken, waarvan hij vice-president was.

Zijn gezicht was zoodanig veranderd, dat zelfs Charles Brand, die toch reeds jaren met hem verkeerde, de grootste moeite had hem te herkennen.

Charles had niets aan zijn uiterlijk veranderd, daar het vaak voorkwam, dat hij Lord Aberdeen naar de Club vergezelde en voor een van diens vrienden werd gehouden, die tevens zijn secretaris was.

Toen zij ongeveer tien minuten ver waren gelopen, riep Raffles een auto aan en liet zich naar het huis van Salomon Löwenstein rijden.

— Ik ben nu toch blij, zei hij onder het rijden, dat ik wel eens gelegenheid heb gehad, den bankier nu en dan een kleinen dienst te bewijzen, en ik hoop, dat hij dat niet vergeten is, want dat zal mij in staat stellen mij als een belangstellend vriend voor te doen, die komt aanbieden hem in zijn ongeluk te helpen en ik mag het voor hem maar lijden, dat mijn onderzoek er niet toe leidt, dat ik van een Clubvriend een gevaarlijk vijand voor hem word! Want je weet wel, Charles, dat ik onmeedoogend ben tegen schurken, die hun rijkdom misbruiken en nog veel meer voor degenen, die rijk geweest zijn, maar om aan hun speelhartstocht te voldoen, het geld opmaken van menschen, die hun volle vertrouwen in hen hebben gesteld!

Charles keek Raffles even aan en zag aan het schitteren van diens oogen, dat het allesbehalve goed zou afloopen voor dengeen, die in dezen man een vijand kreeg!

— Maar vindt je het niet wat indiscreet, om daar nu aan huis te komen?

— O, daarnaar vraag ik niet, antwoordde Raffles luchtig. Het geldt hier een zaak van het hoogste gewicht en bovendien ben ik van plan mij te houden, alsof ik van de zaak niets weet. Het heet, dat wij tweeën een paar dagen op reis zijn geweest, pas terugkeeren en hem nu het eerst de eer van ons bezoek gunnen! En omdat Löwenstein weet, dat ik vroeger al een paar geheimzinnige zaken tot oplossing heb weten te brengen, zal hij wel toelaten, dat ik hem ook hierin behulpzaam ben, en als hij zich daar heftig tegen verzet, dan is dat voor mij bewijs genoeg, dat hij de misdadiger is en dan zal ik zoo vrij zijn, natuurlijk nadat ik de noodige bewijzen bijeen heb weten te krijgen, den schobbejak onmiddellijk te laten arresteren!

Op dat oogenblik hield de auto voor het huis van den bankier stil.

Nog steeds liepen er eenige agenten voor de deur op en neer, die de weinige nieuwsgierigen op een afstand hielden en tot doorloopen aanmaanden.

Raffles had echter slechts even den naam van Lord Aberdeen te noemen, om dadelijk te worden doorgelaten.

Op zijn bellen werd de deur door Anny, het dienstmeisje, geopend.

Raffles keek haar scherp aan en zeide, toen hij haar bleek, behuuld gelaat opmerkte:

— Scheelt er iets aan, kindlief?

— O, Mylord, zeide het meisje, terwijl zij moeite had hare tranen te bedwingen, — ik zal den hemel danken als ik hier uit dit huis weg kan gaan. Het is verschrikkelijk! Meneer loopt maar onophoudelijk heen en weer door zijn kamer en de jongejuffrouw heeft zich ook op haar kamer opgesloten en zit maar voor zich uit te staren, zonder een woord te spreken!

— Wat is er dan in 's hemelsnaam aan de hand? vroeg Raffles, die zich hield, alsof deze mededeeling hem ten zeerste verraste.

— Weet u dat dan niet, meneer? riep het dienstmeisje in de hoogste verbazing uit. Heel Londen is er vol van!

— Dan verwondert het mij niet, dat ik niet op de hoogte ben, want ik keer juist van een reis terug en mijn eerste bezoek gold uw meester. Zeg mij eens gauw, wat er gebeurd is.

— O, Mylord, dat kan ik niet! riep Anny, terwijl zij nu in een hevig snikken uitbarstte. Het is al te verschrikkelijk!

— Denk je, dat je meester mij ontvangen kan? Dan zal hij me misschien wel willen zeggen, wat hier gebeurd is.

— Ik weet het heusch niet, Mylord, en ik durf het ook niet te gaan vragen.

— Stuur dan den bottelier naar hem toe.

— Dat kan niet, Mylord.

— Waarom kan dat niet?

— William is gisterenmorgen verdwenen, Mylord!

— Wat zeg je daar? riep Raffles nu werkelijk verbaasd uit, William, die al zeven jaar in dienst van den bankier was? Maar hij zal toch wel terugkeeren?

— Neen, Mylord, want hij heeft alles in de haast meegenomen!

Raffles wierp een snellen blik op Charles Brand en zeide toen:

— Is de chauffeur hier ook niet?

— Hij was hier zooveel, Mylord, maar is uitgezonden naar het hoofdbureau van politie; ik kan u echter niet zeggen met welke boodschap.

— De politie, zeg je? Het is dus een politiezaak?

— Ja, Mylord, maar ik bid u, vraag me niet verder, ik kan het u toch niet zeggen. Ik zal u bij mijn meester aandienen, dan moet hij het u zelf maar vertellen.

— Doe dat, lief kind, en zeg je meester vooral, dat ik een paar dagen uit de stad ben geweest en dat mijn eerste bezoek hem geldt!

Anny verdween, haar gelaat met haar boezelaar afwisschend en er verliep eenige tijd voor zij terugkeerde.

Raffles en Charles hadden plaats genomen op de groote rustbank, die in de vestbiule was neergezet en keken elkaar even zwijgend aan.

Toen mompelde Raffles fluisterend:

— Wat zeg je daar wel van, Charles?

— Waarvan, Edward?

— Wel, van dat verdwijnen van William, den bottelier.

— Wat zou ik er wel van zeggen? Ik moet je eerlijk bekennen, dat de zaak, die mij erg duister toescheen, voor mij nu hopeloos onontwarbaar wordt! Begrijp jij soms welke reden die man kan gehad hebben om op denzelfden morgen van den moord te verdwijnen?

— Neen, Charles, ik verklaar je ronduit, dat ik het niet begrijp, dat ik het zeer raadselachtig vind en vooral, dat het mijn eerste veronderstelling danig aan het wankelen brengt. En dan wil ik je nog wel zeggen, dat ik geloof dat deze William, als wij hem in handen konden krijgen, de zaak aanzienlijk zou kunnen ophelderen.

— Als hij den moord ten minste niet zelf heeft gepleegd, zeide Charles op fluisterenden toon, terwijl hij voorzichtig om zich heen keek.

— Daarop zou ik je beter kunnen antwoorden, als ik het tijdstip wist, waarop de man het huis verlaten heeft, Charles! Het eerste wat iedere moordenaar steeds doet, is vluchten. En als deze bottelier ook maar een half uur in huis was geweest na het plegen van de misdaad, dan zou ik hem alleen daarom reeds voor onschuldig houden, al verklaarden honderd Baxters het tegendeel. Ik zal die kwestie aanstonds wel ter sprake brengen, als de bankier ons tenminste zal ontvangen — wat ik hem sterk zou aanraden!

Op dat oogenblik kwam het dienstmeisje terug en zeide op aarzelenden toon.

— Meneer verzoekt u binnen te komen, Mylord!

— Ik hoop toch, dat ik mijnheer Löwenstein niet lastig val? vroeg Raffles, ofschoon hij reeds vast voornemens was, zich daar volstrekt niet aan te storen.

— Om u de waarheid te zeggen, Mylord — maar u moet er niet boos om worden, zei het meisje verlegen, scheen meneer in het eerst niet heel erg genegen om u te ontvangen, maar toen ik hem zei, dat u een paar dagen uit de stad was geweest, bezon hij zich en beval mij u bij hem binnen te laten.

— Dank je, lief kind, zeide Raffles vriendelijk, en nu zou ik je wel willen vragen je jonge meesteres te gaan opzoeken en te trachten haar gedachten wat af te leiden. Het is niet goed, dat jonge meisjes zoo onbewegelijk voor zich uit zitten te staren, zooals je me vertelde.

Het dienstmeisje neeg en ging den beiden bezoekers voor naar het particulier vertrek van den bankier, dat op de eerste verdieping was gelegen.

Terwijl zij de trap opliepen, zeide Raffles zacht tot Charles, terwijl hij zich van de Italiaansche taal bediende, die zij beiden voortreffelijk spraken:

— De oude geldwolf laat mij bij zich toe, omdat hij denkt, dat ik uit de stad ben geweest en niets van de zaak weet, en er dus ook niet over beginnen zal. Maar dat zal ik hem wel eens gauw anders duidelijk maken.

Annie opende nu een deur ter rechterzijde van de breede gang, die zij waren binnengetreken en liet de beide bezoekers de prachtig gemeubelde ontvangkamer van den bankier binnengaan.

Salomon Löwenstein zat bij het raam aandachtig de „Times” te lezen, maar legde het blad uit zijn handen toen hij het gerucht der twee binnentredende heeren vernam en ging hen met onzekere stappen tegemoet, terwijl hij hun zijn trillende handen reikte.

— Ik hoor van mijn dienstmeisje, dat gij eenige dagen uitstendig zijt geweest, Lord Aberdeen en dat uw eerste bezoek mij gold. Ik ben u zeer erkentelijk voor deze onderscheiding en kan u niet zeggen, hoe het mij bedroeft, dat u mij eenigszins onwel aantreft.

— Gij ziet er inderdaad wat betrokken uit, waarde Löwenstein, zeide Lord Aberdeen. Ik hoop toch dat uw ongesteldheid niet van ernstigen aard is?

De donkere oogen van Raffles boorden zich in die van den bankier, die zijn blik schichtig afwendde en met onzeker gebaar naar twee stoelen bij het raam wees.

Zijn zwarte oogen dwaalden onrustig van den eenen naar den anderen bezoeker, als wilde hij hunne geheimste gedachten peilen.

Raffles had in een der kostbare lederen fauteuils plaats genomen en het nummer van de „Times” opgeraapt, dat de bankier had laten liggen, in zijn haast om zijn bezoekers tegemoet te gaan.

Hij vouwde het Cityblad als in gedachten open en weer dicht en klapte er mede in de palm van zijn handen, terwijl hij glimlachend opmerkte:

— Gij zijt gelukkiger dan ik, meneer Löwenstein, want gij hebt tenminste uw kranten al half uitgelezen, terwijl ik zooeven in Londen ben aangekomen, en daarvoor nog geen gelegenheid heb gehad. Trouwens wil ik u wel bekennen, dat ik het krantenlezen voor een edelman een afschuwelijk ding vind. Als men mijn zin volgde, dan werden alle kranten afgeschapt, want zij leeren ons niets dan akeligheid, moord, doodslag en diefstal, overstroomingen, bankbreuk en verleiding. Zoo zou ik er wel op durven wedden, dat ik dit blad maar behoef op te slaan, om er iets dergelijks in te vinden!

Raffles zwaaide de opgevouwen „Times” met een nonchalant gebaar tusschen zijn knieën op en neer, terwijl de bankier hem met starende oogen aankeek, niet bij machte om een woord te uiten.

— Wat zegt gij ervan, Charly? wendde Raffles zich tot zijn secretaris. Geloof jij ook

niet, dat het eerste het beste Engelsche blad en de „Times” overal, waar je het oog opslaat, iets akeligs bevat? Wil jij soms met me wedden?

— Ik denk er niet aan, Mylord! merkte Charles Brand lachend op, want ik weet zeker, dat ik mijn weddenschap zou verliezen.

— We zullen ons dadelijk overtuigen, zeide Raffles, terwijl hij met een snelle beweging de „Times” opensloeg.

Löwenstein wilde een stap naar hem toe doen.

Hij had hem het blad wel uit de handen willen rukken en hem toeschreeuwen, dat het hem niets aanging, dat men zich niet met zijne zaken moest bemoeien, maar hij had er de kracht niet toe en bovendien was het reeds te laat.

Raffles had het berichtje, zooals vanzelf spreekt, dadelijk gevonden en begon het met zijn heldere stem van a tot z voor te lezen, gaandeweg verbazing veinzend.

Toen hij het geheel had uitgelezen, stond hij op, nam zijn meewaardigste stem aan en zeide tot den doodsbleeken bankier, terwijl hij hem de hand toestak:

— Het spijt mij waarlijk zeer, mijn waarde Löwenstein, dat het toeval heeft gewild, dat ik juist dit voor u zoo treurige bericht moest opslaan. Nu begrijp ik uw neerslachtigheid en uw bleekheid! Maar als ik er iets toe kan bedenken door mijn geringe kennis, dan bezweer ik u, dat gij niet lang zult behoeven rond te loopen met het vreeselijk denkbeeld, dat de dader van den moord, die in uw huis gepleegd is, ongestraft zal blijven. Ik geef u mijn woord als edelman, dat de moordenaar zijn lot niet zal ontgaan, wie of wat hij ook moge zijn!

Raffles had deze laatste woorden op een zoo dringenden toon geuit, dat de bankier onwillekeurig eenige schreden was teruggedeeind.

Hij zag echter in, dat het 't verstandigst was een man als Lord Aberdeen zoo lang mogelijk als een vriend te behandelen en daarom vermande hij zich en drukte zijn bezoeker met een vriendelijk gebaar weder in zijn zetel terug.

— Ik weet wel, dat gij reeds bij vroegere gelegenheden blijken hebt gegeven van uw verbazende schranderheid, mijn waarde Lord, terwijl hij zich inspande zijn stem zooveel mogelijk vastheid te geven, maar ik betwijfel toch zeer, of gij in deze zaak eenig licht zoudt kunnen brengen. Inspecteur Baxter heeft het eerste onderzoek geleid, en hij is er zeker van, zegt hij, dat de dader niemand anders is dan de geheimzinnige John Raffles die reeds sedert geruimen tijd de schrik der Londensche politie is....

— En ik geloof ook wel eenigszins de schrik der boosdoeners, mijn waarde Löwenstein! merkte Raffles met een snelle schittering in zijn oogen op. Maar acht gij zelf dien Baxter een bijzonder schrander man?

— Ik moet u bekennen, dat wat hij in de laatste jaren hier in Londen verricht heeft, mij nu juist geen bijzonder hoog denkbeeld van zijn kennis heeft gegeven, antwoordde de bankier, maar ge moet me toch toestemmen dat de mogelijkheid volstrekt niet is uitgesloten, dat hij ditmaal op het juiste spoor is en dat de moord inderdaad gepleegd is door den man, wiens voorletters op het heft van den dolk gegraveerd waren.

John Raffles keek den bankier eenige seconden strak aan, voor hij hernam:

— De kansen, dat dit zoo is, mijn waarde heer, zijn ongeveer even groot of even klein als de kansen, dat het niet zoo is. Want als ik mij wel herinner, is deze dolk een zeer oud stuk, dat uit de jaren tusschen vijftien- en zestienhonderd moet dateeren. Acht gij het nu zelf wel waarschijnlijk dat de moordenaar in dezen ouden dolk zijn voorletters zou laten snijden?

— Natuurlijk niet, als hij reeds op dien tijd het voornemen koesterde om met dat wapen de misdaad te plegen, zeide de bankier

met een kort lachje, want dan zou dat de politie direct op het spoor brengen.

— Nu, zeide Raffles, laten wij voorloopig dan maar aannemen, dat de moordenaar in ieder geval iemand is, wiens naam met een J. en een R. spelt, ofschoon ik voor mij het even waarschijnlijk als onwaarschijnlijk acht. Heeft u er iets tegen om mij naar de plek te brengen, waar de misdaad gepleegd is, waarde Löwenstein?

De bankier verschoot van kleur.

— Acht gij dat noodzakelijk?

— Noodzakelijk acht ik het natuurlijk niet! zeide Raffles lachend, naar als ik u inderdaad van dienst zou kunnen zijn, dan moet ik mij toch rekenschap geven van de bijomstandigheden van de misdaad.

En wat zou u, die er toch geheel en al onschuldig aan zijt, daar wel tegen kunnen hebben?

Dat laatste argument deed voor den bankier schijnbaar de deur dicht.

Hij stond haastig op en zeide:

— Als de heeren zoo goed willen zijn mij te volgen, zal ik u naar de plek brengen.

HOOFDSTUK VI.

DE KRAS.

Raffles en Charles Brand stonden op en volgden den bankier.

Deze geleidde hen de trap weder af, stak de vestibule over, ging aan de andere zijde de zes treden op, die naar de kantoorzalen leidden en opende de deur van de kamer, waar de brandkast stond.

De kast zelve was weder dichtgedaan en de vreeselijke bloedplas, die er voor had gelegen, was zoo goed mogelijk verwijderd ofschoon men nog zeer duidelijk een lichtbruine plek op het lichte hout van de vloer kon zien.

Raffles naderde de brandkast, nam een loupe uit zijn zak en bekeek haar nauwkeurig van alle kanten.

Plotseling scheen zijn aandacht zich op één bepaald punt te concentreren.

Hij bukte zich om nauwkeuriger te kunnen toezien en wendde zich toen eensklaps tot den bankier met de vraag:

— Is deze brandkast nieuw?

— Ze is splinternieuw, antwoordde Löwenstein. Ik heb haar twee weken geleden gekocht.

— Bij Mayfair and Chesterfield, naar ik op het firmaschild hier lees. Een uitstekende firma — en een uitstekende kast! Een kast die aan de best uitgeruste beroepsinbrekers eenige uren arbeid zou kosten! Zij stond open en was leeg, toen gij binnenkwaamt, volgens het verslag in de „Times“?

— Ja, Mylord!

— De kast vertoont niet het minste spoor van braak! Zij is dus met den echten of een nagemaakten sleutel geopend, dat is duidelijk!

— Ja, Mylord!

— Ja — dat is duidelijk! mompelde de bankier.

— Hadt gij alleen een sleutel, of uw kassier ook, zooals dat in sommige bankzaken wel voorkomt?

— Ik had alleen een sleutel! zeide Löwenstein. Maar zooals gij zelf zegt, voegde hij er haastig aan toe, kan de indringer den sleutel op een of andere wijze hebben nagemaakt!

— Hij zou dien daartoe van u hebben moeten ontfreemden, waarde Löwenstein.

— Of een wasafdruk van het slot hebben moeten nemen, viel Charles Brand hem in de rede.

— Dat is natuurlijk ook mogelijk. Maar dan moet de moordenaar handlangers hier in huis hebben gehad, en wel personen, die hier vrijelijk in en uit konden gaan, zonder dat dat opviel, of die goed den weg wisten — bedienden bijvoorbeeld! Dat is waar, mijnheer Löwenstein — uw dienstmeisje vertelde mij zooeven dat uw bottelier gistermorgen plotseling verdwenen is?

De bankier verschrak.

— Heeft zij u dat gezegd? zei hij.

— Ja.

— Het is zoo — William is gistermorgen met pak en zak vertrokken!

— Kent gij of vermoedt gij de reden?

— Volstrekt niet!

— Hoe was zijn inborst?

— Een goed bediende, maar in de hoogste mate trotsch en bovenal hebzuchtig en belust op mooie kleeën.

— Hebt gij hem ooit op kleine diefstallen kunnen betrappen?

— Neen, dat nooit! Ofschoon ik wel vaak kleine bedragen uit mijn privékas en uit mijn schrijfbureau gemist heb. Ik meende dan echter steeds, dat mijn pupil dat geld voor het huishouden had geleend.

— Ah — zoo! Was die Williams getrouwd?

— Ja.

— Gelukkig?

— Dat is meer dan ik u zeggen kan — maar ik heb hem wel eens zien loopen, op zijn uitgaansdagen, met een opzichtig gekleede vrouw, die zeker niet de zijne was.

— Ah — dank u. A propos — ligt deze zware kokosmat hier altijd voor de brandkast?

— Altijd! antwoordde de bankier verbaasd. Maar ik begrijp niet....

— O, het is maar een vraag! Ik weet natuurlijk graag alles, wanneer ik uit liefhebberij — *heelemaal uit liefhebberij*, weet u! — eens op onderzoek uitga! En zou het u nu veel moeite kosten, mij even aan een centimetermaat te helpen?

— Dat zal wel gaan! antwoordde de bankier aarzelend, terwijl hij een wantrouwenden blik op zijn bezoeker wierp. Maar dan zou ik de heeren even alleen moeten laten! Alice, mijn pupil, heeft er zeker wel een in haar naai-
mandje.

— O, bekommer u volstrekt niet om ons, zeide Raffles vriendelijk. Wij kunnen wel even wachten! En wees dan tevens zoo goed mejuffrouw Alice van mij te groeten. Gij weet hoe hoog ik uw pupil acht, en het zal mij een groote eer zijn haar aanstonds persoonlijk te mogen begroeten!

— Dat zal zij zeer op prijs stellen, mylord! Maar ik vrees — zij is buitengewoon overstuurd door dit treurig voorval, meer dan ik van haar krachtige natuur wel zou hebben verwacht! — dat gij haar in zeer neerslachtigen toestand zult aantreffen!

— O, maar ik hoop toch haar wat te kunnen opvroolijken! zeide Raffles.

De bankier mompelde nog eenige onverstaanbare woorden, wierp Raffles nogmaals een loerenden, argwanenden blik toe, en verliet de zaal.

Nauwelijks had hij de deur achter zich dichtgetrokken, of Raffles greep Charles Brand bij den arm en bracht hem snel voor de deur van de brandkast.

— Bekijk eens vlug die kastdeur, Charles!

— Dat doe ik!

— Wat ziet gij?

— Ik zie niets dan een volmaakt gladde, spiegelende staalplaat!

— Kijk nauwkeuriger — daar dicht boven de kruk — hier neem mijn vergrootglas — zie je nu nog niets?

Charles keek scherp door de loupe en had moeite, een kreet te onderdrukken.

— Welnu? vroeg Raffles ongeduldig.

— Ik zie een lange kras!

— Hoe lang ongeveer, denk je?

— Wel drie centimeter!

— Merk je een eigenaardigheid op?

— Zeker! Dat zij bovenaan het duidelijkst waarneembaar is en naar beneden toe geleidelijk vervaagt!

— Prachtig! Nu iets anders: hoe lang denk je dat Henry Claypool was?

— Ik schat hem op 1 meter 90 centimeter.

— Je bent er bijna! Hij was 1 meter 87 centimeter.

— Maar Edward — hoe weet jij dat zoo nauwkeurig?

— Heel eenvoudig, beste Charly. Nog geen maand geleden, op een intiem avondpartijtje hier in het huis van den bankier, hebben wij ons allen laten meten, voor de aardigheid — met denzelfden centimeter, dien Löwenstein ons aanstonds brengt — herinner je het je?

— Zeker! Maar ik was die getallen allang weer vergeten.

— Ik niet! Ik ben, al zeg ik het zelf, heel sterk in het onthouden van cijfers! En wie weet, hoe het nu te pas kan komen!

— Wat heb je aan die maat van Henry Claypool?

— Dat zul je later hooren! Weet je wat dit is, Charles?

Raffles liet hem een voorwerp zien, dat er uitzag als een gewoon strootje.

— Neen! zeide Charles. Hoe kom je daaraan?

— Ik raapte het zooeven ongemerkt op bij de schuifdeur. Het is een Maleisch rookstrootje, of liever het eind er van. Er zit nog een beetje asch aan.

— Ik heb ze nooit gezien!

— Geen wonder, geen sterveling zoekt ze hier! En dat ding is van onmetelijke waarde!

— Je maakt me buitengewoon nieuwsgierig. Weet je al iets, Edward?

— Ik weet nog niets, Charles! Ik tast, ik vermoed, ik combineer — en ik denk, dat die kras, die zonderling verlopende kras op dat spiegelgladde metaal — maar stil! Daar komt onze gastheer weer aan! Geen woord van onze ontdekking!

Zij namen beiden een onverschillige houding aan, en deden of zij uit een der ramen keken, die op den tuin uitzagen.

Löwenstein trad binnen met de centimetermaat in de handen!

Er flitste een booze, sluwe blik in zijn stekende, zwarte oogen, waarmede hij de twee mannen onderzoekend opnam.

Zijn lippen waren dicht op elkaar geperst.

— Ah! Daar is onze waarde gastheer! zeide Raffles luchtig, terwijl hij zich omkeerde en den bankier tegemoet ging. Hebt gij daar het meetlint? Uitmuntend — ik dank u!

Raffles nam de centimetermaat, rolde ze af en nam nu den afstand op van de dikke kokosmat tot de brandkast, en daarna de hoogte van de kast zelve.

— Het is een kostbaar meubel, mijn waarde bankier! zeide hij, nadat hij het lint weder had opgerold en teruggegeven. Een kast van bijna twee meter hoogte is een zeldzaamheid. En nu zou ik u gaarne om de eer willen verzoeken, miss Alice te mogen begroeten.

— Zij heeft reeds naar u gevraagd, mylord! merkte de bankier op. Gij schijnt een groote plaats in haar hart te bekleeden!

— Kom, gij overdrijft! zeide Raffles, ofschoon zijn scherpe adelaarsoogen een zachtere uitdrukking kregen bij deze woorden.

— Neen, neen! Het is zooals ik u zeg! Zij beschouwt u als een van haar beste vrienden!

— Nu, dat doet mij groot genoeg — en ik hoop mij steeds die vriendschap waardig te toonen!

Al sprekende hadden de drie heeren de sombere plek weder verlaten.

Löwenstein ging hen denzelfden weg weder voor, maar liep nu de bovengang verder in, en klopte aan de laatste deur.

— Binnen, riep een matte stem.

Zij traden het fraai gemeubeld boudoir van Alice binnen.

Het jonge meisje stond op van de sofa waarop zij blijkbaar uitgestrekt had gelegen en kwam de bezoekers langzaam tegemoet.

Alice Grey was zeer schoon, maar haar gelaat was thans zeer bleek, en haar lippen trilden zenuwachtig.

Raffles zag het meisje met broederlijke belangstelling aan, en drukte haar hartelijk de hand.

Zij keek hem aan met haar prachtige zwarte oogen, die koortsachtig schitterden en Raffles las daarin, dat hij inderdaad zoo gelukkig was, de beste vriend van de pupil van den bankier te zijn.

Met een bevallig gebaar noodigde het jonge meisje de bezoekers tot plaats nemen uit.

— Het spijt mij, heeren, dat gij mij eenigszins — onwel vindt! zeide zij met matte stem. Ik word door een zware hoofdpijn geplaagd, en....

— O, maar dan mogen wij u niet lastig vallen! zeide Raffles, terwijl hij een gebaar maakte om weder op te staan.

— Blijf hier, wat ik u bidden mag, mylord! zeide Alice haastig, terwijl zij hem weer op zijn

stoel neerdrukte. Uw gezelschap zal mij juist goed doen, dat gevoel ik. Oom — wilt gij eens schellen om den — om den nieuwen bottelier?

Het jonge meisje had deze laatste woorden op een zoo zonderlingen toon gezegd, dat Raffles en Charles elkaar een snellen blik toewierpen, die den anderen ontging.

Löwenstein trad eenigszins verlegen op de bel toe en schelde.

Eenige oogenblikken later trad een bediende met vuurrood haar en roode bakkebaarden binnen, gekleed in zwarten rok met dof vergulde knopen, zwartzijden kousen en korte, satijnen broek.

Slechts met de uiterste krachtsinspanning wisten Raffles en Charles hun zelfbeheersching te bewaren!

Want ondanks zijn vermomming hadden de beide vrienden in den „nieuwen bottelier” onmiddellijk inspecteur Baxter herkend!

De bediende keek de beide bezoekers scherp aan en zette daarop een blad met thee en eenige versnaperingen op een hoektafeltje neer.

Alice ging naar hem toe en wisselde zacht eenige woorden met hem, terwijl Löwenstein zich even verontschuldigde om sigaretten voor zijn bezoekers te gaan halen, ondanks hun protest.

Van dat oogenblik maakte Raffles gebruik door Charles bijna onhoorbaar toe te fluisteren:

— De vent is stapelgek!

— Hij heeft alweer zijn baard geofferd! fluisterde Charles terug.

— Hij wil bepaald de bedienden uithooren!

— En de gasten van den bankier bespionneeren!

— Natuurlijk — hij zal naar John Raffles, den man van den dolk, zoeken!

— Wordt de oude ezel dan nooit wijzer?

Op dat oogenblik keerde de bottelier zich weer om, en ging met statigen tred de deur uit.

— Wel miss Alice! zeide Raffles, zoodra hij verdwenen was. Gij hebt daar een prachtstuk van een nieuwen bottelier! De uniform staat hem uitnemend!

— Ja — hij is een goede bediende! stotterde het meisje verlegen. Oom kan het niet zonder bottelier stellen, en daarom....

Juist trad de bankier weder binnen.

Hij had de laatste woorden gehoord en zeide nu op wantrouwenden toon:

— Tut, tut, meisje — je oom is niet zoo veeleischend! En ik denk dien bottelier ook niet eeuwig te houden — wij behoeven niet zulk een groot bedienden-personeel te houden. En bovendien — als wij op reis gaan....

— Wat, denkt u Londen te verlaten? vroeg Raffles, scherp oplettend.

— Ja, voor geruimen tijd. Deze diefstal, waarmede het geheele vermogen mijner pupil te loor is gegaan, heeft mij diep geschokt....

— Maar wilt gij niet eerst afwachten, of de politie het gestolene terugvindt!

— Dat is zeer onwaarschijnlijk! mompelde de bankier. De politie is zoo dom!

— Ah — meent gij dat? Nu, misschien zijn er anderen, die het weten terug te vinden! zeide Raffles gekscherend, terwijl hij zijn blik niet van den bankier afwendde.

Salomon Löwenstein draaide onrustig op zijn stoel heen en weer en keek Raffles met een donkeren blik aan.

— Zoudt gij dat denken? vroeg hij.

— Wel zeker, antwoordde Raffles glimlachend, zoo verwonderlijk lijkt me dit niet toe! Het gestolen vermogen moet toch ergens zijn, dunkt u dat ook niet?

— Misschien is degeen, die het gestolen heeft, er reeds lang mee uit Londen verdwenen, mompelde de bankier.

— Of hij denkt het binnenkort te doen, zeide Raffles luchtig, terwijl hij een sigaret nam van de schaal die de bankier hem toestak, waarbij hij kon opmerken, dat diens handen bijzonder trilden.

Een oogenblik heerschte er stilte.

Raffles bekeek aandachtig de fraaie meubelen in het vertrek en zeide toen tot Alice Grey:

— Ik geloof, dat dit wel het eenige vertrek in het heele huis is dat niet prijkt met eenige van die fraaie oude wapens, waarvan uw oom een zoo groot liefhebber is.

— Ik houd er ook niet van, antwoordde het jonge meisje op zachten toon.

— Maar uw oom des te meer! merkte Raffles op. Ik geloof, dat zijn verzameling minstens honderd wapens telt.

— Nu! viel de bankier hem lachend in de rede, — gij zijt er werkelijk niet ver van af! Maar ik heb er toch nog meer: ruim honderdveertig, al wil ik u wel beken, dat ik er nog lang niet genoeg heb naar mijn zin. Gij weet nu, waarmee gij mij een genoegen kunt doen! En om je de waarheid te zeggen, Alice — zoo wendde hij zich tot zijn pupil, — had ik eigenlijk gedacht, dat je me vandaag op mijn verjaardag wel verrast zoudt hebben met een stuk voor mijn verzameling!

Raffles onderdrukte met moeite een kreet van schrik.

Hij deed een paar snelle halen aan zijn sigaret en werd bleek tot in de lippen.

Beurtelings keek hij het jonge meisje en haar oom aan en zeide toen langzaam tot dezen:

— Gij zijt vandaag jarig zegt ge?

— Ja, ik ben vandaag vijfenvijftig jaar geworden.

Raffles spande zich ongehoord in om aan zijn stem een zoo onschuldig mogelijken klank te geven, toen hij vervolgde:

— En gij hadt zoo gehoopt, dat uw pupil u vandaag met een mooi nieuw wapen zou verblijden?

— Ik moet het u eerlijk beken, antwoordde de bankier lachend, maar zij zal het

vergeten hebben en nu hoop ik maar, dat zij met Kerstmis minder vergeetachtig is. Maar wat scheelt je Alice? zoo viel hij zichzelf in de rede. Ben je niet wel? Je ziet zoo bleek als de dood!

Inderdaad was Alice Grey buitengewoon bleek.

Haar groote oogen schitterden koortsachtig in het witte gelaat en keken den bankier aan, alsof zij hem tot in het diepst van de ziel wilden lezen.

Zij was opgestaan en wankelde nu, met de kleine blanke hand op den boezem geperst, naar het raam.

Ook Raffles was opgestaan.

Hij trad op het jonge meisje toe en zeide op zachten toon:

— Wilt ge dat ik het dienstmeisje schel, Miss? Het is hier zeer warm in de kamer! Dat zal u wellicht wat ongesteld hebben gemaakt.

— Ik dank u, Mylord, antwoordde Alice, terwijl zij Raffles een dankbaren, maar verschrikten blik toewierp. Gij hebt gelijk, het is hier vreeselijk warm, — als gij het goed vindt, zou ik mij gaarne eenige oogenblikken verwijderen.

— Doe dat, Miss, zeide Raffles, terwijl hij het jonge meisje medelijdend en vriendelijk aankeek. Bekommer u volstrekt niet om ons! Wij staan trouwens op het punt om heen te gaan!

— Ja, zeide de bankier nu. Lord Aberdeen heeft het buitengewoon druk, Alice. Je moet weten, dat hij een soort amateur-detective is, en het in zijn hoofd heeft gehaald, deze zaak tot oplossing te brengen.

— Hebt gij dat werkelijk, Mylord? vroeg het jonge meisje, terwijl zij een paar schreden op Raffles toetrad en hem strak aankeek.

— Ja, Miss! antwoordde deze eenvoudig, terwijl hij eveneens een doordringenden blik op haar wierp, en ik geloof u te kunnen verzekeren, dat ik de waarheid, de volle waarheid zal weten te ontdekken!

Hij had dit laatste op zachten toon gezegd, zoodat alleen het jonge meisje hem had kunnen verstaan.

Daarop geleidde hij haar hoffelijk naar de deur, opende deze voor haar en zeide fluisterend, terwijl zij den drempel overschreed:

— Vrees niets, Miss, ik bezweer u, dat ik alleen uw welzijn op het oog heb!

Het volgende oogenblik viel de deur weder dicht.

Raffles trad op den bankier toe en zeide op luchtigen toon:

— Ge zeydet zooeven dat ik het druk heb, en ik moet u gelijk geven, mijn waarde bankier! Gij viert heden uw verjaardag toch onder treurige omstandigheden en daarom is het misschien beter, dat gij ditmaal dezen feestdag maar ongemerkt laat voorbijgaan! Hoe minder gasten hoe beter!

— Gij verlaat me dus reeds? vroeg de bankier,

nog steeds met denzelfden argwanenden blik in zijn oogen.

— Zeker, ik wil nu eenige nasporingen gaan doen.

— En denkt gij, dat die tot een goed einde zullen leiden?

— Dat kan ik volstrekt u niet beloven, maar ik heb toch goede hoop, dat ik zal slagen!

— Gij denkt dus, dat gij den moordenaar zult kunnen uitvinden?

— Ik denk het niet, zeide Raffles op kalmen toon, ik weet het zeker!

Löwenstein keek zijn bezoeker met wijd opengesperde oogen aan.

Alle kleur was uit zijn gezicht geweken.

Hij wankelde eenige schreden achteruit en moest zich aan de tafel vasthouden om niet te vallen.

— Wilt ge zeggen, dat ge weet, wie de moordenaar is? stotterde hij ten slotte.

— Ik weet het, waarde heer!

— En — kunt gij mij den naam zeggen?

— Nu nog niet!

— En — is de moordenaar tegelijkertijd de dief?

Raffles keek den bankier strak aan, alvorens te antwoorden en zeide toen kortaf:

— Neen, mijnheer Löwenstein, de dief en de moordenaar zijn twee verschillende personen en nu zult ge mij wel veroorloven heen te gaan, want ik vrees werkelijk, dat ik reeds te lang misbruik van uw kostbaren tijd heb gemaakt.

Zonder een woord te spreken ging de

bankier weder naar de deur en trok aan de bel.

Baxter, nog steeds in zijn armzalige vermomming als nieuwe bottelier, trad buigend binnen.

— Laat deze heeren uit, George!

Daarop wendde hij zich tot Raffles en stak hem de hand toe.

— Ik hoop dat gij mij bij uw volgend bezoek wat opgewekter zult aantreffen, Mylord. Het spijt mij, dat gij uw eerste visite hier onder zulke treurige omstandigheden hebt afgelegd. En ten slotte hoop ik, dat gij mij den volgenden keer goed nieuws kunt brengen!

— Dat hoop ik ook, meneer Löwenstein! zeide Raffles op drogen toon.

Hij drukte flauwtjes de hem toegestoken hand, die koud en klam aanvoelde, en verliet met Charles Brand het vertrek.

De gewaande bottelier volgde hen.

In de vestibule haalde hij de jassen van den kapstok en hielp de bezoekers in hun overgoed.

Daarop opende hij met een beleefde buiging de deur.

Raffles kreeg een zijner invallen, haalde zijn beurs uit en gaf den bottelier een halven guinea.

— Daar man! zeide hij vriendelijk. Drink daar maar eens voor op den goeden afloop van de zaak.

— Van welke zaak, meneer? vroeg de bottelier verbaasd.

— Wel van de zaak van de J en de R! antwoordde Raffles op zonderlingen toon.

HOOFDSTUK VII.

COMBINATIES....

Het volgende oogenblik waren de beide bezoekers in de auto gestapt die hen wachtte en reeds lang uit het gezicht verdwenen, toen Baxter nog steeds op het blinkende geldstuk in zijn hand stond te staren en zich afvroeg of hij waakte of droomde.

Maar in het boudoir van Alice Grey was de bankier Löwenstein op een stoel neergevallen, zoodra zijn beide bezoekers verdwenen waren. Hij verborg het krampachtig vertrokken gelaat in de handen en steunde herhaalde malen:

— Zou hij iets weten? Zou hij iets weten?

Intusschen reed de auto, waarin Raffles en Charles Brand gezeten waren, in volle vaart naar de villa van den Grooten Onbekende.

— Wat denkt gij ervan, Charles? vroeg Raffles op ernstigen toon. Geloofst gij ook niet, dat dit bezoek van het grootste gewicht is geweest voor ons onderzoek?

— Als je me de gulle waarheid vraagt, Edward, dan moet ik je eerlijk bekennen, dat ik dit nog niet geheel en al inzie!

— Kom, kom, er moeten je toch eenige dingen zijn opgevallen, net zoo goed als aan mij?

— Dat zeker! Maar mijn combinatietalent is niet zoo ontwikkeld als het jouwe en daarom ben ik nieuwsgierig te hooren, wat jou die voorvallen dan wel geleerd hebben!

— Laat ze ons dan eens samen nagaan, beste Charles! Ik ga nu maar die vertooning van den krankzinnigen Baxter stilzwijgend voorbij. Ik zal je wel niet eens behoeven te zeggen, dat die zonderlinge politiebeambte er ook dezen keer weer geheel en al naast is. Als de vent er ook maar het flauwste idee van had, van wien hij zooeven een fooi heeft gekregen, dan zouden we den vent zeker nooit levend terugzien. Daarover praat ik

dus in het geheel niet meer. Maar nu een vraag: Wat denk je van Miss Alice Grey?

— Wel, zij leek mij buitengewoon veranderd sedert wij haar den laatsten keer gezien hebben, Edward. Het was toen een opgewekt, lief meisje, vol levenslust en zoo bloeiend als een roos.

— Juist! En we vinden haar terug, geen volle maand later, bleek als een doode, lijdend, en met een uitdrukking op haar gelaat, die wij er nooit te voren op ontdekt hebben. Nu gebeurt er hier op aarde niets zonder oorzaak en ook deze bleekheid moet een reden hebben!

— Ongelukkige liefde misschien?

— Dat is niet waarschijnlijk. Ik kan je de verzekering geven, dat een meisje met een krachtige inborst als die van Alice Grey niet aan zulke dingen als ongelukkige liefde doet. Zij neemt den man, die zij liefheeft, en daarmee uit! Ik heb van dien Dick Cunningham, den klerk gehoord, ik heb hem zelfs verscheiden malen ontmoet en ik durf zeggen, dat die jongeman haar liefde volkomen waardig is. Neen, er moet een andere reden zijn, Charles!

— Maar vergeet je dan, dat men haar vermogen gestolen heeft? vroeg Charles Brand.

— Dat vergeet ik natuurlijk niet, beste jongen, en ik breng het in rekening! Maar ook dit groote verlies kan een sterke natuur als die van de pupil van bankier Löwenstein niet zoo schokken! Neen, neen, er moet iets anders zijn — er is dan ook iets anders! Iets veel ergers. Maar laten we eerst eens doorgaan met het opsommen van de feiten. We vinden een kras op de deur van een splinternieuwe brandkast, die daar onmogelijk lang op geweest kan zijn, anders zou dat feit wel ter sprake zijn gebracht bij het onderzoek. Laat ik je zeggen, dat het mogelijk is dat ik mij vergis, en dat ze er inderdaad al veel langer op gegrift was. Ik wil je bekennen, dat dat mijn redeneering voorloopig onderstboven zou werpen en daarom blijf ik maar liever bij mijn meening, totdat het onderzoek, dat ik nu aanstonds met jou ga instellen, mij doet inzien, dat ik op een dwaalspoor ben.

— Maar is dat geen redeneering uit het ongerijmd, beste Edward? vroeg Charles half lachend.

— O, zoo ongerijmd als jij denkt, is het geenszins! Maar hier zijn we thuis, zie ik, laat ons binnengaan en de zaak onder een sigaret, maar liefst wat gauw, verder bespreken.

Charles en Raffles traden binnen.

Raffles liep rechtdoor naar de slaapkamer en zeide:

— Ik moet me even verkleeden, blijf er maar bij, dan kunnen we ondertusschen doorpraten.

— Wat denk je te worden? vroeg Charles.

— Inspecteur van politie, beste jongen!

— En ik?

— Je blijft mijn beste Charles Brand! Voor

het oogenblik kan ik de zaak alleen af, maar zoodra ik je hulp noodig heb, beloof ik je, dat ik je zal waarschuwen.

Onder het spreken ontdeed Raffles zich van zijn goed, nam een compleet costuum van politie-inspecteur uit de kast, ging voor zijn kaptafel zitten en begon zich te grimeeren.

— Waar waren we ook weer? vroeg hij na eenigen tijd.

— Je had het over de kras in de kast.

— Juist! Haal den dolk eens, als ik je verzoeken mag; hij ligt in het geheime vak van de lade in mijn schrijftafel.

Charles ging de kamer uit en kwam eenige oogenblikken later met het wapen terug.

Raffles nam het hem uit de hand en zeide, terwijl hij op het gevest wees:

— Zie je wel, dat het gevest niet heelemaal van ivoor is, maar dat het staal van de kling er doorheen loopt en boven op den kop van de pelikaan tot een punt is gesmeed?

— Ja, dat zie ik.

— Daar ligt een groote schaar, open die eens en probeer of je met het achtereinde van het gevest een kras in het metaal kunt maken.

Charles Brand nam den dolk omgekeerd in zijn hand en haalde ze met een ruk over de schaar heen.

— Maakt het een kras? vroeg Raffles nieuwsgierig.

— Ja, Edward, wel niet diep, maar toch een duidelijk zichtbare kras.

— Dat wist ik ook wel.

— Maar nu verder?

— Hoe hoog bevond zich die kras ongeveer?

— Hij begon zoowat anderhalve meter boven den grond taxeer ik.

— Hooger, beste Charles, op 1 meter 63. En herinner je je nog hoe lang Henry Claypool was?

— Jawel, nu weet ik het nog wel, 1 meter 87!

— Mooi zoo! Heb je op die dikke cocosmat voor de brandkast gelet?

— Zeker!

— Welnu, gaat je nu nog geen licht op?

— Om je de waarheid te zeggen, Edward....

— Dan zal ik het je zeggen, Charles! zeide Raffles met vaste stem. De kassier is over die mat gestruikeld en in den dolk gevallen, die degene, die er zich mee wilde verdedigen, in de hand hield!

Charles Brand keek Raffles met stomme verbazing aan. Het was hem, alsof het plotseeling helder in zijn hoofd werd.

— Maar wat je daar zegt, is best mogelijk! riep hij tenslotte uit.

— Het is niet alleen mogelijk, antwoordde Raffles bedaard, maar zeer waarschijnlijk, als je de verschillende maten met elkaar vergelijkt!

— Maar dan zou Henry Claypool ook niet vermoord zijn in de eigenlijke beteekenis van

het woord, maar slechts het slachtoffer van een ongeluk zijn geworden!

— Het eerste is zeker waar, antwoordde Raffles ernstig, maar het tweede staat nog te bezien! En ik heb meer dan één reden om te vermoeden, dat Claypool met allesbehalve welwillende plannen in de zaal kwam waar de brandkast stond.

— Maar wie zou dan de persoon zijn geweest, die den noodlottigen dolk in de hand hield? riep Charles uit.

Raffles keek zijn vriend eenige oogenblikken strak aan en zeide toen:

— Ik meen het te weten, beste vriend, maar ik wil het nog niet zeggen, voor ik volmaakte zekerheid heb!

Ik ben klaar met mijn verkleeding en over een paar uren kan ik zekerheid hebben.

Hij stond op en bekeek zich in den spiegel.

Zelfs Charles had de grootste moeite om in dezen man zijn meester te herkennen, zoo voortreffelijk had hij zich vermomd.

— Zie ik er goed uit, Charles, vroeg Raffles.

— Uitstekend, Edward. Als je zoo naar het bureau van politie gaat, kun je desnoods een halve compagnie politieagenten meekrijgen!

— Dat is niet nodig, antwoordde Raffles lachend, ik kan het alleen wel af! Ga nu mee naar mijn kamer.

De beide vrienden verlieten het vertrek en begaven zich naar de studeerkamer van Raffles.

Daar gekomen zeide deze:

— Neem het adresboek eens en zoek den naam van Dick Cunningham op.

— Van den verloofde van Miss Alice Grey? vroeg Charles verbaasd.

— Ja!

Charles Brand nam het dikke boek ter hand en vond na eenig zoeken den naam van den jongen klerk.

— Daar staat hij. R. W. Cunningham,

Minsterroad 17, West-Hampstead.

— Staat zijn telefoonnummer er achter?

— Ja!

— Bel hem dan op en verzoek hem of hij om zes uur uiterlijk Lord Aberdeen de eer en het genoegen wil doen van een bezoek.

— Moet hij hier komen? vroeg Charles, hoe langer hoe verbaasder.

— Ja, Charles! Zeg dat het voor een uiterst belangrijke zaak is, waarbij zijn levensgeluk betrokken kan zijn!

Charles ging naar het telefoontoestel en sloeg het nummer aan.

Een oogenblik later hoorde Raffles hem door de telefoon met den jongen klerk spreken.

— Lord Aberdeen verzoekt u dringend te komen, meneer Cunningham, zeide Charles. Het betreft een zaak van het hoogste gewicht — hedenavond om zes uur — Cromwell Road — ik verzeker u, dat Mylord uitsluitend uw belang op het oog heeft en door zijn warme vriendschap voor u wordt gedreven — gij wilt dus komen? — Dank u! Ik zal het Mylord zeggen.

Charles hing het toestel weder aan den haak en zeide tot Raffles, die zich gereed maakte om heen te gaan:

— Het is in orde, hij zal komen!

— Uitstekend, dan kan hij het laatste bedrijf van het treurspel bijwonen! Mag ik je verzoeken den dolk zorgvuldig in papier te wikkelen?

— Neem je dien mee?

— Ja. Juist daarom heb ik mij als inspecteur van politie moeten verkleeden. Je begrijpt dat het signalement van dien dolk nu al door geheel Londen bekend is gemaakt, en dat ik dus gevaar zou lopen, als ik hem als particulier liet zien. En nu, adieu, beste Charles, ik hoop dat wij de zaak vanavond geheel en al tot oplossing hebben gebracht en dat de schuldige zijn loon zal hebben ontvangen!

HOOFDSTUK VIII.

WIE DE DOLK KOCHT.

Raffles verliet door de tuindeur, die op een zoo goed als nooit beganen rijweg uitkwam, haastig de villa.

Onder het loopen haalde hij een velletje papier uit zijn binnenzak, waarop een aantal namen en adressen waren genoteerd.

— Die kleine registertjes, die ik Charles uit het adresboek heb laten maken, blijken van tijd tot tijd van groot gemak te zijn! Hier heb ik dus alle antiquairs van Londen! Het zijn er heel wat — laat mij hopen dat het geluk mij wat gunstig is. De eerste woont hier dicht bij — vooruit dus!

Binnen tien minuten had hij den winkel van den eersten handelaar in oudheden bereikt. Hij trad binnen en vroeg den eenigszins verschrikten winkelier, nadat hij zich als inspecteur van politie had bekend gemaakt, terwijl hij den dolk uit het papier wikkelde:

— Kent gij dit wapen?

De antiquair bekeek den dolk nauwkeurig en zeide na eenigen tijd:

— Neen, mijnheer!

— Gij hebt hem dus niet verkocht?

— Neen, ik heb het nooit gezien!

— Is het een zeldzaam wapen?

— O ja! Het is een Engelsche dolk uit den tijd van Jacob den Tweeden! Zeer waarschijnlijk heeft hij den koning zelf toebehoord!

— Die letters beteekenen dus:

— James R e x !

— Ik dank u!

Raffles salueerde en verliet den winkel.

— Dat is één keer mis! mompelde hij. Enfin, ik geef den moed niet op, voor ik een paar dozijn heb bezocht.

Hij riep een auto aan, en gaf den chauffeur het adres van een tweeden antiquair op.

Ook in diens winkel was de dolk niet gekocht. Eenzelfde antwoord ontving hij in den derden, vierden en vijfden winkel.

Maar in den zesden zou het geluk hem gunstig zijn.

De winkelier had het wapen nauwelijks gezien, of hij riep uit:

Dat is de dolk, dien ik gisterenmiddag verkocht heb!

— Aan wien?

— Aan een jonge dame!

— Gaf zij haar naam op?

— Neen, mijnheer, daar zij den dolk liet inpakken en meenam.

— Beschrijf mij haar!

— Zij was eer groot dan klein, met prachtige, zwarte oogen en goudblond, buitengewoon zwaar haar, ongeveer achttien jaar. Zij was rijk gekleed, en nam het geld uit een gouden beursje.

— Was zij alleen?

— Neen, zij was vergezeld van een jongen man, blijkbaar haar verloofde.

— Noemde zij hem bij den voornaam?

— Ja, eenige keeren! Zij sprak hem met den naam Dick aan.

— Dank u, ik weet genoeg!

Raffles pakte den dolk snel weer in, noteerde het adres van den antiquair, verliet den winkel en beval den chauffeur hem naar het huis van den bankier Löwenstein te rijden.

Een kwartier later stond de auto voor de deur van het oude huis stil.

Raffles stapte uit en belde aan.

De chauffeur James deed hem de deur open, en verschrikte toen hij een politie-beambte zag.

— Je behoeft niets te vreezen, vriendlief! zeide Raffles vriendelijk, terwijl hij den chauffeur op den schouder klopte. Maar je kunt me wel helpen, de duistere zaak op te lossen, die ons sedert vanmorgen bezig hield. Zeg mij eerst eens, of gij uwe jonge meesteres graag moogt lijden!

— O, mijnheer — juffrouw Alice is een engel! Als het niet om haar was, waren wij al lang uit dit huis weggegaan, Anny en ik!

— Zoo, zoo! De bankier is dus geen aange-naam meester?

De trekken van den chauffeur versomberden.

— Voor de buitenwereld doet hij zich

altijd vriendelijk voor — maar voor zijn dienst-personeel is hij een tyran, een treiterende, oude schavuit!

— Zeg mij eens — waart gij misschien bevriend met den vorigen bottelier William?

— Hoe komt u er bij, mijnheer! riep de chauffeur met ongeveinsde verontwaardiging uit. Ik met dien schoft omgaan? Ik heb er nooit aan gedacht! Die ellendeling, die zijn eigen vrouw in den steek, en in armoede achterlaat, om zijn geld met een slet op te maken!

— O, was hij van dat kaliber! En nu een vraag die je misschien wel wat zal verbazen — rookte die William veel?

— Onophoudelijk, iedere seconde dat hij vrij was!

— Tabak? Sigaren? Sigaretten?

— Neen — heel iets anders! Zijn broer is kapitein op de groote vaart en die bracht geregeld een heele kist Maleische strootjes uit Nederlandsch-Indië voor hem mee! Ik heb nooit een christelijk mensch hier in Londen zulk bocht zien rooken!

— Ik geloof het graag, vriendlief! Die soort sigaretten zijn in geheel Engeland zoo goed als onbekend. En nu nog één vraag: weet je ook, waar de voormalige bottelier bij voorkeur komt — ik bedoel: in welk café?

— O ja — in een Italiaansch wijnhuis. „Il Fiasco”, in Nelsonstreet, een kwartier hier vandaan — er hangt een groote kruik in matwerk als uithangteeken boven de deur!

— Dan weet ik genoeg! Ik dank je — en ik kan je verzekeren, dat je door de verklaringen, de jonge meesteres een grooten dienst bewijst!

Met deze woorden ging Raffles heen, stapte weder in de auto, en liet deze stil houden voor het huis, naast de hem aangeduide kroeg gelegen.

De caféhouder, een Italiaan, stond voor de deur en zag met groote ongerustheid een inspecteur van politie uit de auto stijgen, die regelrecht naar hem toekwam en hem toebeet:

— Is William, de bottelier van bankier Löwenstein, binnen? Ik raad je aan, mij de waarheid te zeggen, of het zou je berouwen, man!

Doodelijk verschrikt door die ruwe bejegening stotterde de waard:

— Ja, mijnheer — hij zit al een uur achter mijn besten wijn heen! Het is of 't niet op kan!

— Is hij dronken?

— Veel scheelt het niet! Hij praat maar aldoor over zijn rijkdom — en dat hij zooveel geld kan verdienen als hij maar wil!

— Zoo! zeide Raffles, met een glans van zegepraal op zijn gezicht. Zoo — zegt hij dat! Laat mij door — ik moet hem spreken!

Raffles duwde den verschrikten waard ter zijde en trad de gelagkamer binnen, die op dit uur zoo goed als verlaten was.

In een hoek zat de bottelier William aan een tafeltje, het hoofd in de handen gesteund, en druk lallend tegen een denkbeeldig toehoorder.

Raffles trad vlug op hem toe.

De bottelier keek op en vestigde zijn doffen blik op den bezoeker.

Maar nauwelijks had hij diens uniform gezien, of hij scheen geheel te ontnuchteren en een grauwe tint verspreidde zich over zijn pafferig gezicht.

Hij stond op en wilde achter het tafeltje vandaan komen.

Raffles bracht met een bliksemsnelle beweging de hand naar zijn zak.

Het volgend oogenblik klonk een droogknappend geklikklak.

De polsen van den bottelier waren in twee sterke stalen handboeien gesloten.

En tegelijkertijd zag hij den blinkenden loop van een revolver op zijn gelaat gericht.

— Loop voor me uit, naar de deur! beval Raffles kortaf.

Geheel versuft wankelde William door de

gelagkamer, langs den ontstelden waard, den revolverloop als een bedreiging in zijn rug.

— Sta stil! beval Raffles weder, toen zij bij de deur waren. Hij opende die en duwde den bottelier voor zich uit.

— Stap in de auto! gelastte Raffles ten derden male.

— Naar de villa van Lord Aberdeen in Cromwell Road! riep Raffles den chauffeur toe.

Onder den rit werd er geen woord tusschen de beide mannen gewisseld.

Van tijd tot tijd wierp de bottelier een schuwen blik als van een geslagen hond op den man, dien hij voor een inspecteur van politie hield, ofschoon hij niet begreep, waarom deze hem naar de villa van Lord Aberdeen bracht, dien hij reeds verscheidene malen had bediend.

Het sloeg juist zes uur op de klok van Sint Paul, toen de auto voor de deur der villa stil hield.

HOOFDSTUK IX.

DE HAND VAN RAFFLES WEEGT ZWAAR!

Daar het reeds geheel duister was, achtte Raffles het niet noodig, van de tuindeur gebruik te maken. Hij betaalde den chauffeur en trad met zijn gevangene binnen.

Charles, die de auto had hooren stil houden, kwam hem tegemoet loopen, en kon een kreet van verbazing niet onderdrukken, toen hij den bottelier zag.

Gelukkig bedacht hij in tijds, dat hij Raffles als inspecteur van politie moest behandelen.

— Wien breng je daar, inspecteur? vroeg hij.

— Een man, dien Lord Aberdeen wenscht te spreken, mijnheer. Wilt gij zijn bewaking op u nemen? Mijn dienst roept mij elders!

— Jawel, goede vriend! zeide Charles. Sluit hem maar zoolang in dit hok onder de trap op, tot ik mylord gewaarschuwd heb!

Hij opende een soort berghok onder de trap en Raffles duwde den gevangene naar binnen en sloot de deur.

— Is Dick Cunningham er al? vroeg hij fluisterend.

— Vijf minuten geleden kwam hij! antwoordde Charles zacht.

— Dan ga ik mij gauw verkleeden. Waar zit onze jonge vriend?

— In de bibliotheek.

— Uitstekend!

Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer en was tien minuten later weder in Lord Aberdeen veranderd.

Juist trad Charles weder binnen.

Beiden begaven zich naar de bibliotheek. Raffles had den dolk nog in het papier gewikkeld in de hand.

Toen zij binnentraden stond Dick Cunningham, een jonge man van omstreeks vijf-entwintig jaar, met een knap, innemend, maar zeer bleek en van smart verwrongen gelaat, snel van zijn stoel op, en trad Raffles tegemoet.

— Mylord, zeide hij, uw verzoek heeft mij verrast, maar ik heb u zeer leeren hoogachten, en ik wilde er aan voldoen — ofschoon ik mij zeer ziek gevoel om redenen — die u wel geen belang zullen inboezemen.

— Meent gij dat waarlijk, mijn beste Cunningham? zeide Raffles, terwijl hij zijn hand op den schouder van den jongen man legde. Misschien komt ge aanstonds wel tot andere gedachten! Ga daar zitten, als ik u verzoeken mag!

De jonge man nam plaats op den stoel, dien Raffles hem aanwees.

Toen zij allen gezeten waren, haalde Raffles den dolk uit het papier, waarin het wapen gewikkeld was, en hield het op de palm van zijn hand uitgestrekt.

— Kent gij dit wapen? vroeg hij Dick Cunningham.

— Helaas ja. Ik ken dat vervloekte wapen! kreet hij op wanhopigen toon. Ik heb het gisteren met Alice gekocht en zij.... en zij.... o! het is verschrikkelijk!.... zij heeft er dien ellendeling van een Claypool mede.... neen.... ik kan het onmogelijk zeggen!

— Dat behoeft gij ook niet, Dick! zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij den jongen man vriendelijk over het haar streek. Want Alice heeft de misdaad niet gepleegd!

Cunningham keek den spreker aan, alsof hij zijn ooren niet vertrouwde.

— Ik wil je niets wijs maken, Dick Cunningham! Ik bezweer je, dat het meisje, dat je liefhebt, Henry Claypool niet vermoord heeft!

De jongeman stond op, keek Raffles met schitterende oogen aan, ging naar hem toe en zeide, terwijl hij hem met koortsachtige hand bij den arm greep:

— Als dat waar is, Mylord, dan zal ik u ten eeuwigen dage dankbaar blijven, dat gij het mij gezegd hebt! Gij neemt mij een onmetelijken last van het gemoed! Ik heb vreeselijke uren doorgemaakt! Ik kon mij niet voorstellen, dat die lieve engel in staat zou zijn een mensch te dooden, zelfs al was die mensch een schurk van het gehalte van een Henry Claypool. En toch, als ik overwoog hoe de dolk, dien ik een paar uren tevoren met haar gekocht had, in het lichaam van den vermoorde werd gevonden, dan kon ik niet twifelen!

— Ik begrijp volkomen wat er in u is omgegaan! hernam Raffles op ernstigen toon, maar ik zeg u nogmaals, dat Alice den kassier niet vermoord heeft — en toch is zij, al is het geheel buiten haar schuld, de oorzaak van zijn dood geweest!

— Dus toch! kreet de jonge man.

Raffles wisselde zacht eenige woorden met Charles Brand, waarop deze het vertrek verliet.

Eenige oogenblikken later keerde hij weder terug met den nog altijd geboeiden bottelier, die veel geleeke op een geslagen hond, en schoorvoetend binnen kwam, stevig vastgehouden door de ijzeren knuist van den secretaris.

Even heerschte er zwijgen in het vertrek.

Toen zeide Raffles, zich tot William wendend:

— Ken je mij, man?

— Zeker, Mylord! Gij zijt Lord Aberdeen, die vaak in het huis van mijn meester kwam... antwoordde de bottelier, die langzamerhand zijn zelfbeheersching terug scheen te krijgen, nu hij bemerkte, dat hij zoo vriendelijk werd toegesproken en dat de inspecteur van politie blijkbaar het huis weder verlaten had.

— Zoo man, dat doet mij genoegen, hernam Raffles.

Even zweeg hij, keek den bottelier dringend aan en zeide toen op luiden toon:

— En wees nu zoo goed ons drieën eens te vertellen, wat gij wel gezien hebt, toen gij gistermorgen om acht uur achter de schuifdeur tusschen de eerste en tweede kamer stond.

De bottelier begon over zijn geheele lichaam te sidderen.

Zijn gelaat werd aschgrauw en zijn oogen staarden verwilderd naar den spreker, terwijl hij moeite had, zich op zijn sidderende beenen overeind te houden.

— Kunt ge me straffeloosheid beloven, als ik u de waarheid zeg, Mylord?

— Dat beloof ik u! antwoordde Raffles ernstig, omdat gij tot uw geluk geen uit-

voering aan uw slechte plannen hebt kunnen geven. En vertel nu! Daar staat een stoel!

De bottelier liet zich weer op den stoel neervallen, dan hij er op ging zitten, keek de drie mannen beurtelings aan en bromde toen:

— Zoudt gij die boeien willen losmaken? Zij knellen mij!

— Neem hem de boeien af, Charles, zeide Raffles.

Charles had met een snelle beweging de boeien weer geopend.

De bottelier wreef zijn gehavende polsen en zeide toen, na even te hebben nagedacht:

— Alles heb ik te wijten aan Mary Tornycoft en aan dien vervloekten Henry Claypool! De eerste heeft me van mijn vrouw en kinderen afgehaald en de tweede had mij bepraat om hem behulpzaam te zijn bij de ontvoering van Alice Gray, de pupil van bankier Löwenstein.

Dick Cunningham maakte een woedend gebaar, maar Raffles legde hem zacht de hand op den arm en keek hem bestraffend aan.

— Wij hadden plan gemaakt, zoo vervolgde de bottelier, om haar hedenochtend heel in de vroege te ontvoeren, haar slaapvertrek ligt gelijkvloers en wij hadden alles in gereedheid gemaakt om haar naar buiten te lokken. Ik wachtte vanochtend omstreeks half zeven op de komst van Henry Claypool, die mij een groot bedrag voor mijn hulp had beloofd. Door een of andere omstandigheid, ik zal wel nooit weten, welke, kwam hij pas veel later dan was afgesproken. Nu moet ge weten, dat het slaapvertrek van den bankier op de eerste verdieping ligt en dat men het langs den kortsten weg van de kamer van Alice Grey kan bereiken door de zes treden van het kantoor op te gaan en vervolgens door de deur die zich ter rechterzijde van de kleine gang bevindt. Omstreeks half acht was ik weder ongeduldig naar de vestibule geloopt, denkende dat nu wel alles zou mislukken voor dien ochtend, toen ik plotseling de deur van de slaapkamer van Alice Grey hoorde opengaan. Ik wist volstrekt niet wat dat beteekende en omdat ik in geen geval verrast wou worden, liep ik naar het kantoor en verborg mij achter de half openstaande schuifdeur. Dat behoefde trouwens niet eens, want het was nog bijna pikdonker in het vertrek, daar de luiken gesloten waren. De tweede zaal echter was helder verlicht. Nauwelijks stond ik daar, of ik hoorde de zachte schreden van het jonge meisje de treden van de kleine trap opkomen. Verwonderd over deze vroege wandeling, die volstrekt niet in haar gewoonte lag, wilde ik door de eerste zaal weer naar de vestibule sluipen om haar na te gaan, toen ik duidelijk een sleutel in de voordeur hoorde steken en de deur opengaan. Ik begreep, dat het Henry Claypool moest zijn. Een paar minuten verstreken, toen hoorde ik de zware

stappen van Claypool, die hij echter zooveel mogelijk poogde te dempen, de zes treden van het trapje opkomen en de zaal binnengaan, waar de brandkast stond. Een oogenblik later hoorde ik den sleutel in het slot knarsen, maar daar vernam ik eensklaps de heldere stem van Alice Grey, die vertoornd uitriep:

— Wat hebt gij op dit oogenblik aan de brandkast te maken?

Ik keek door de reet van de schuifdeuren en zag het jonge meisje met vlamme oogen tegenover den kassier staan. In haar hand had zij een langwerpige pakje in een linnen doek gewikkeld....

— Het geschenk voor haar voogd, mompelde Raffles in zichzelf.

— Zij was in een kanten ochtendjapon. Toen volgde een gefluisterd gesprek, dat ik moeilijk kon volgen. Alice Grey was zeker bevreesd, het personeel te doen toelopen en haar voogd te wekken, en Claypool dempte zijn stem om begrijpelijke redenen. Ik bedacht, dat ik den schurk toch mijn hulp had toegezegd, maar vreesde aan den anderen kant dat het al veel te laat was om nu nog ons plan ten uitvoer te brengen. Zoo stond ik daar weifelend, toen ik plotseling weer vol aandacht was door eenige luider gesproken woorden. Claypool zeide: „Ja, ik weet wel, dat gij dien melkmuil van een Cunningham boven mij stelt, maar ik bezweer u, dat gij de mijne zult zijn, goedschiks of kwaadschiks.

— „Denkt gij dat, ellendeling? ” antwoordde het meisje met vlijmende verachting. —

„Dat denk ik, en ik zal het u dadelijk toonen!” Meteen deed hij een pas op haar toe, met uitgebreide armen. Maar nu zag ik, hoe het jonge meisje bliksemsnel de linnen lap loswikkelde, en nu een dolk van zonderling maaksel in de hand hield....

— Deze, zoo viel Raffles hem plotseling in de rede, terwijl hij hem het wapen toonde.

— Die is het, Mylord! kreet de bottelier. Hoe komt gij daar aan?

— Dat is van minder belang. Ga door!

— Alice Grey ging met uitgespreide armen voor de kast staan, en riep dreigend: „Ik zal mij weten te verdedigen, mij en mijn geld, als gij een stap nader komt!” Een spottend gelach was het eenig antwoord. De kassier kwam weder op haar toe — en toen gebeurde er iets vreeslijks — hij raakte met den voet onder de zware kokosmat — struikelde — viel, — — juist met de borst in den dolk, dien het jonge meisje in de uitgestrekte rechterhand hield, en die met het uiteinde tegen de kastdeur rustte. Ik hoorde een schril krassend geluid — toen de plof van een vallend lichaam — toen niets meer! Een oogenblik dacht ik dat het jonge meisje krankzinnig zou worden, zóó bleek was zij en zóó'n vreeselijke ontzetting stond er in haar oogen te lezen. Maar

toen nam ze vlug den doek, spreidde dien over het gelaat van den doode uit en ijde weg, als zaten demonen haar op de hielen.

Ik stond wel tien minuten letterlijk verstijfd van schrik. Ik kon geen lid verroeren, Mylord, ik verzeker het u! Het was me alsof de doode man mij voortdurend strak aankeek!

Eindelijk vermande ik me en wilde vluchten, toen ik de deur opnieuw hoorde opengaan. Ik keek door de deurreet en zag — den bankier binnentreden! Hij schrok hevig op het zien van het lijk — waarschijnlijk had hij den plof van het vallend lichaam gehoord. Hij keek schuw rond, met trillende knieën en starende oogen! Ik hield mij natuurlijk doodstil. Maar toen gebeurde er weer iets geheel onverwachts. Löwenstein scheen plotseling een duivelschen inval te krijgen — hij haalde zijn sleutelbos uit den zak, opende snel de brandkast, haalde er eenige zakken geld, een kistje en een dik pak effecten uit, en snelde weg — blijkbaar over de gang door de deur, waarvan hij alleen den sleutel heeft, naar zijn eigen vertrekken —

— Zoo is het genoeg, William! viel Raffles hem ernstig in de rede. De rest weet ik. Gij hebt eenige uren later overhaast het huis verlaten, omdat gij bedacht, dat gij nu den bankier in uw macht had en hem ten allen tijde geld zoudt kunnen afpersen — is het niet zoo?

De bottelier liet het hoofd op de borst zinken en zeide bijna onhoorbaar:

— Zoo is het!

— Welnu, ik laat u vrij — want gij zult dien schurk van een Löwenstein, die misbruik maakte van wat hij een moord geloofde om het fortuin zijner pupil te stelen, niet meer kunnen benadeelen. Gij kunt mijn huis verlaten — maar wij drieën gaan naar den bankier en zullen hem dwingen het gestolen geld terug te geven. En gij, beste Cunningham, gij zult uw meisje gerust stellen en zeggen dat zij niets te vreezen heeft! De hand der Voorzienigheid heeft Henry Claypool gedood — niet zij! En nu moet ons haar smart ook duidelijk zijn — zij moet immers een sterk vermoeden hebben gehad, dat haar eigen oom later de brandkast plunderde!

Een paar uren later was een gebroken, ontmaskerde gauwdief op weg naar de Nieuwe Wereld, om nooit meer in Engeland terug te keeren — Salomon Löwenstein.

En den volgenden dag stikte inspecteur Baxter bijna van woede bij het lezen van een juist ontvangen briefje, dat aldus luidde:

„Zoek niet langer naar de beteekenis van de letters op het dolkgevest, lieve vriend! Zij beduiden *James Rex*. Dat laatste woord is Latijn, moet gij weten en beteekent koning! Steeds tot uw dienst!

JOHN RAFFLES”.

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN